El-Kaide Cemaati'nin Çok Konuşulan Potansiyel Emiri Kimdir?

ŞEYH EYMEN'İN ARDINDAN...

SEYFU'L-ADL

سيف العدل

ŞERİATIN MUHAFIZLARI

İçindekiler

/hurrasalsariah

EL-KAİDE’NİN ÜÇÜNCÜ EMİRİ Mİ?
SEYFU’L-ADL’İN PROFİLİ[1]

Hamza bin Ladin ve Ebu Muhammed El-Mısri'nin teyit edilen[2] ölümlerinin yanı sıra El-Kaide'nin ikinci emiri Eymen ez-Zevahiri'nin de öldüğünün bildirilmesiyle (ancak henüz teyit edilmedi), liderliği devralması muhtemel bir sonraki isim Seyfu’l-Adl takma adını kullanan bir Mısırlıdır. Merhum Ebu Muhammed gibi Seyfu’l-Adl de İran'da yaşıyor ve görünüşe göre ülke dışına çıkması yasak. Şu anki hareketleri ya da faaliyetleri hakkında çok az şey biliniyor. Bununla birlikte Seyfu’l-Adl'in hareket içindeki saygın konumu, askeri, istihbari ve güvenlik konusunda liderlik tecrübesi ve terörizm planlayıcılığı deneyimi onu potansiyel olarak tehlikeli bir emir haline getirmektedir.

Usame bin Ladin, Mayıs 2011'de öldürüldüğünde halefini çoktan belirlemişti. Örgütünün 2001 yılında Mısır İslami Cihadı (MİC) ile birleşmesinin şartları uyarınca, MİC'nın eski lideri Eymen Ez-Zevahiri El-Kaide'nin bir sonraki emiri olacaktı. Ancak Zevahiri'nin resmi olarak göreve başlayabilmesi için yönetim konseyi üyelerinden bağlılık yemini (biat) alması gerekiyordu. Ez-Zevahiri bu biatları kendisi toplamamıştı ve işi halletmek için örgütün güvenilirliği ve sadakati tartışılmaz birine ihtiyacı vardı. Örgüt, en başından beri orada bulunan ve neredeyse bir o kadar uzun süredir önde gelen bir figür olan birine başvurdu: Seyfu’l-Adl isimli eski bir Mısırlı komando.

Seyfu’l-Adl 2002 ya da 2003'ten beri İran'da bulunuyordu. Oradayken statüsü periyodik olarak değişti. Bazen hapishanede, bazen de çeşitli şekillerde ev hapsinde tutuldu. 2010 yılının sonlarına doğru, o zamanlar El-Kaide'nin merkezinin bulunduğu Pakistan'ın kuzeyindeki Veziristan'a geri dönmesine izin verildi. Seyfu’l-Adl, Mayıs 2011'de, hayatının son 22 yılını verdiği El-Kaide'nin geçici lideri olarak hareket edebilecek kadar özgürlüğe kavuşmuştu.

Seyfu’l-Adl, Bin Ladin'in haleflik konusundaki isteklerini biliyordu ve Bin Ladin'in ölümünden sonra, yaptığı her şeyi karakterize eden aynı verimlilik ve tek fikirlilikle (Ez-Zevahiri için biat toplamayı) yerine getirdi. Altı hafta içinde El-Kaide'nin yönetimindeki Şura Konseyi'nin tüm üyelerinden biat sözü aldı. Biat toplamanın ardından işi biten Seyfu’l-Adl tekrar arka plana

---

[1] Bu detaylı yazı, El-Kaide ve Küresel Cihad üzerine uzmanlık yapmış eski FBI ajanı Ali Soufan tarafından kaleme alınmış olup Amerika Birleşik Devletleri Kara Harp Okulu'nda (USMA) bulunan; terörizm, terörizmle mücadele, iç güvenlik ve iç çatışma alanlarında eğitim, araştırma ve politika analizi sağlayan Combating Terrorism Center (Terörle Mücadele Merkezi) adlı kurum tarafından CTCSENTINEL dergisinde yayınlanmıştır. Makaleye şu adresten https://ctc.westpoint.edu/al-qaidas-soon-to-be-third-emir-a-profile-of-Seyfu’l-Adl-al-adl/ ulaşılabilir.
Yazının aslı düşman tarafından düşman diliyle yazılmış olduğu için buna göre okunması gerekmektedir. Bu yazıyı tercüme etme sebebimiz Şeyh Seyfu’l-Adl hakkında doyurucu bilgiler vermesidir. İddialar yazarı ve kaynaklarını bağlar. Gerekli yerlerde düşülen dipnotlar mütercime aittir. Sırf iftira ve hakaret içeren bölümler tercüme edilmemiştir.
[2] Hamza bin Ladin’in ölümü El-Kaide tarafından teyit edilmemiştir.

çekildi. Gerçekten de 2011 sonbaharında Seyfu'l-Adl'in İran'daki esaretine geri döndüğü anlaşılmaktadır.

Seyfu'l-Adl'in ön planda geçen bu nispeten kısa anı, karakteri hakkında çok şey ortaya koyuyor. Bin Ladin'in ölümünden sonra bile -ve hayattayken El-Kaide liderine şiddetle karşı çıktığı bir konuda- Seyfu'l-Adl, Bin Ladin'e sarsılmaz bir sadakat gösterdi. Çünkü o harekete geçtiğinde bunu amansız bir etkinlikle yapmaktadır. Her şeyden önce bir pragmatisttir; Sünni El-Kaide'nin nefret ettiği bir Şii hükümet altında yaşamanın nefret uyandıran zorunluluğuna rağmen, hayatta kalmak ve dolayısıyla cihadda etkinliğini sürdürmek için en iyi şansının İran'a dönmek olduğunu bilecek bir adamdır.

El-Kaide'nin üst düzey komutanı Ebu Muhammed El-Mısri'nin Tahran'da ve örgütün genel emiri Eymen Ez-Zevahiri'nin geçen sonbaharda Pakistan'da ölmesiyle[3] El-Kaide'nin kuruluşuna kadar uzanan lider kadrosu biraz zayıflamış görünüyor. Ancak büyük bir isim hala varlığını sürdürüyor. ABD güçleri 2001 sonlarında Kandahar'ı ele geçirdiğinde, El-Kaide'nin tarihini, yapısını ve üyeliğini detaylı olarak anlatan, örgütün 170 kurucu üyesinin listesi de dahil olmak üzere binlerce belge ele geçirdi. Bu listede Usame bin Ladin bir numarada, Seyfu'l-Adl ise sekiz numaradaydı.

Bu profilin de göstereceği gibi Seyfu'l-Adl, Bin Ladin'le birden fazla kez anlaşmazlığa düşmüş ve genellikle duygularını belli etmekten çekinmemiştir. Yine de Seyfu'l-Adl'in emirine olan sadakati sarsılmazdı. Seyfu'l-Adl hiçbir zaman başka bir gruba bağlılık duymamıştır. El-Kaide yıllar boyunca Afganistan'dan Doğu Afrika'ya gidip gelirken o, Bin Ladin'in yanında bir bekçi olarak sürekli bela aradı ve sık sık da buldu. El-Kaide'nin Yemen'den Somali'ye ve İran'a kadar operasyonlarını genişletmeye çalıştığı yerlerde güvenilir bir elçiydi. Yetişkinlik hayatının büyük bölümünde pek çok ülkeden ve örgütten suikastçılar tarafından takip edilen Bin Ladin, Seyfu'l-Adl'e neredeyse herkesten daha fazla güveniyordu. Seyfu'l-Adl, 11 Eylül 2001 arifesinde, Bin Ladin, Ez-Zevahiri ve Ebu Hafs El-Mısri'nin ardından dördüncü sıradaydı. Daha sonra Bin Ladin'in öncelik sırasını değiştirerek Ebu Muhammed el-Mısri ve Ebu Hayr el-Mısri'yi (bu makalede bundan böyle Ebu Hayr olarak anılacaktır ve kendisi Ez-Zevahiri'nin MİC şura konseyi üyelerinden biridir) Seyfu'l-Adl'in önüne geçirdiği anlaşılmaktadır. Ancak her iki durumda da listede hayatta kalan sadece iki kişidir: Ez-Zevahiri ve Seyfu'l-Adl. Ez-Zevahiri ise çoktan öldürülmüş bile olabilir.

Seyfu'l-Adl, dünya çapındaki cihadi hareketin en deneyimli profesyonel askerlerinden biridir ve vücudunda savaşın izleri vardır. Sağ gözünün altında patlayan bir aydınlatma fişeğinin açtığı yara, sağ elinde bir yara izi ve Somali'de ABD ve müttefiklerine karşı savaşırken kolundan aldığı bir yara… Ama basit fikirli biri değildir. Aksine, "yüksek eğitimli [ve] iyi İngilizceli" olduğu söylenmektedir. Eski meslektaşları onu duygularını belli etmeyen "kurnaz bir diplomat" olarak tanımlamaktadır. Ancak öfkesi de kötü bir şöhrete sahiptir. "Yakıcı bir dile" sahip olan Seyfu'l-Adl, kendisini hoşnut etmeyen herkesi şiddetle tehdit etmeye meyillidir ve sadakatsizliği hızlı

[3] Son olarak 2022 yılında ABD, Şeyh'in Afganistan'da öldürüldüğünü iddia etmiş ancak bu iddia henüz El-Kaide Cemaati tarafından doğrulanmamıştır.

ve acımasız bir güçle karşıladığı bilinmektedir. Astlarına karşı o anın sıcaklığıyla acımasız olabilir ama aynı zamanda iyi niyetli bir nasihatçi olarak da bilinmektedir. Mutlu zamanlarında oldukça iyi futbol oynamakta ve pratik şakalar yapmayı sevmektedir.

Ancak Seyfu'l-Adl'in işlediği suçlar[4] son derece ciddidir. Amerika Birleşik Devletleri, Ağustos 1998'deki Doğu Afrika Büyükelçilik bombalamalarında Nairobi ve Daru's-Selam'da 224 kişinin öldürülmesindeki rolü nedeniyle başına 5 milyon dolar ödül koymuş ve daha sonra bu ödül 10 milyon dolara çıkarılmıştır. İnsan hayatlarını[5] acımasızca toptan yok etmesiyle ünlü bir örgütte bulunan Seyfu'l-Adl, diğer üst düzey teröristlerin eylemlerinin doğruluğu konusunda şüphe duyduklarını ifade ettikleri zamanlarda bile eylemlerinden pişmanlık duymamasıyla öne çıkmaktadır. Bir ajan, kimseye güvenmediği için Seyfu'l-Adl ile birlikte çalışmanın zor olduğunu söylemiştir.

Onun hakkında kesin olarak bilinen çok az şey vardır. Seyfu'l-Adl, El-Kaide'den önceki sıradan görünen hayatının ayrıntılarını gizlemek için olağanüstü adımlar atmıştır. Seyfu'l-Adl, "Adaletin Kılıcı" manasına gelen takma bir ad kullanmaktadır ve bir sonraki bölümde görüleceği üzere, henüz 20'li yaşlarındayken kendine sahte bir ölüm hazırladığına dair kanıtlar bulunmaktadır ve muhtemelen daha sonra tamamen farklı bir adam kimliğine bürünmüştür.

Bu yazıda onun en olası yolunun izini sürmeye ve bunu yaparken de El-Kaide'nin kökenlerine ve gelecekteki (hatta şimdiki) muhtemel emirine yeni bir ışık tutmaya çalışacağız. Bu makalenin geri kalanının da göstereceği gibi Seyfu'l-Adl'in hayat hikayesi oldukça illegal bir cihadçıyı resmetmektedir. Genç yaşta sahte bir ölüm numarası yaptıktan sonra yıllarca erken dönem hayatının ayrıntılarını başarıyla gizledi ve Batılı istihbarat örgütlerini bile kendisinin tamamen farklı bir adam olduğuna ikna etti. 1980'lerde Afganistan'daki Sovyet işgaline karşı mücadeleye katıldı ve El-Kaide'nin kurucu üyesi oldu. Somali'deki "Kara Şahin Düştü" olayından Doğu Afrika'daki ABD elçiliklerinin bombalanmasına ve USS Cole destroyerine düzenlenen intihar saldırısına kadar birçok cüretkâr saldırıda merkezi bir rol oynamaya devam etti. Daha sonra İslam Devleti adını alacak olan örgütün[6] kurucusu Ürdünlü terörist lider Ebu Musab Ez-Zerkavi'ye akıl hocalığı yaptı. 11 Eylül'den sonra İran'da saklanmaya başlayan Seyfu'l-Adl, İranlı yetkililer tarafından yakalanıp uzun süre hapiste tutulmasına rağmen bugün El-Kaide'de önemli bir rol oynamaya devam etmektedir.

Yanlış Kimlik Tespiti

Bazı analistler yıllarca Seyfu'l-Adl'in Muhammed İbrahim Mekkavî adında Mısırlı eski bir özel kuvvetler albayı olduğuna inandılar. Gerçekten de FBI bu ismi hala Seyfu'l-Adl'in takma adlarından biri olarak listeliyor. Gerçekler bu hipoteze uyuyor gibi görünüyordu. Seyfu'l-Adl gibi Mekkavî de Mısır'ın Nil Deltası'ndan geliyor. Her iki adam da ülkelerinin silahlı kuvvetlerinde görev yapmış, her ikisi de 1980'lerin sonunda Afganistan'da Sovyetlerle

[4] Yani ABD'ye çektirdiği acılar…
[5] Yani kafirleri
[6] Mücahid Şura Konseyi (El-Kaide'nin Irak kolu)

savaşmış ve her ikisi de selefi-cihadi görüşleri benimsemiştir. Ancak (tahmin edilenin aksine) aynı kişi değiller.

29 Şubat 2012'de Albay Muhammed Mekkavî çeyrek yüzyıl sonra ilk kez Mısır topraklarına ayak bastı. Mekkavî, bu sürenin tamamı olmasa da büyük bir bölümünde, etrafında dönen terörizm şüpheleri ışığında, kendi ülkesinde istenmeyen adam ilan edilmişti. Ancak Mübarek'in düşüşü ve Mısır'da kurulan dünya çapında bir İslamcı hareket olan Müslüman Kardeşler'in iktidara yaklaşan yükselişi, Mübarek rejiminin daha önce aşırı dini görüşleri nedeniyle yasakladığı Mekkavî gibi adamların geri dönüşü için kapıyı açmış gibi görünüyordu. Ancak Kahire Uluslararası Havaalanı'na varışından kısa bir süre sonra Mısır güvenlik güçleri harekete geçti. Devlet medyası, yetkililerin nihayet kötü şöhretli El-Kaide teröristi Seyfu'l-Adl'ı yakaladığını bildirdi.

Ancak birkaç saat içinde bu haber geri çekildi. Aslında her iki adamla da tanışan, hatta resimlerini karşılaştıran herkes bunu hemen anlayacaktır. Mekkavî tıknaz ve koyu tenli iken, Seyfu'l-Adl'in bilinen resimleri onun zayıf ve açık tenli olduğunu göstermektedir. Dahası, iki adam arasında yaklaşık on yıllık bir yaş farkı vardır; bu da Mekkavî ve Seyfu'l-Adl'in iki farklı cihatçı kuşağından geldiğini göstermektedir.

Mekkavî 1950'lerin başında doğdu. İsrail ile 1973 yılında yapılan Yom Kippur Savaşı sırasında Mısır ordusunda görev yapmış, Mısır silahlı kuvvetleri içinde terörle mücadele konusunda uzman bir birimin üyesi olmuş ve sonunda albay rütbesine yükselmiştir. 1987 yılında Mekkavî, kendisinin "Cehennemden Kurtuluş" adını veren bir yeraltı grubu tarafından başlatılan bir hükümet bakanına ve bir gazete editörüne yönelik suikast planına karıştığından şüphelenen Mısır rejimi tarafından kısa bir süre gözaltına alındı. Serbest bırakıldıktan sonra Mısır hükümeti tarafından gördüğü muameleden tiksinen Mekkavî, 1979 sonlarındaki Sovyet işgalinin ardından ülkeye akın etmeye başlayan binlerce "Arap Afgan"dan[7] biri olarak Ruslara karşı savaşmak üzere Afganistan'a gitti. Eski hayatını geride bırakan Mekkavî, Ebu al-Munzer - Seyfu'l-Adl değil- takma adını benimsedi.

Ancak tecrübeli bir subay olarak Mekkavî, etrafındaki yeni yetme savaşçılara pek saygı duymuyor, onları pervasız, beceriksiz, "keçilerin savaşı"nda savaşan, zafer için değil katliam için yanıp tutuşan bir "amatörler kuşağı" olarak görüyordu. Hem Mekkavî hem de Seyfu'l-Adl'le tanışmış olan Libya İslami Mücadele Grubu'nun eski üst düzey isimlerinden Noman Benotman durumu özlü bir şekilde ifade ediyor: "Mekkavî, El-Kaide'den nefret etmektedir." Örgütün birçok üyesi da Mekkavî'yi kibirli, küstah, "kafası basmayan", "öngörülemez", hatta "tehlikeli derecede dengesiz" olarak tanımlayarak onun bu nefretine karşılık vermektedir. (El-Kaide'de çok az kişi efsanevi Seyfu'l-Adl hakkında böyle şeyler söylemeye cesaret edebilir). Sovyetlerin Afganistan'dan çekilmesinden sonra Mekkavî, Pakistan'ın İslamabad şehrine sığındı ve burada hem El-Kaide'nin düşmanlığını hem de iç ve dış istihbaratın şüphesini üzerine çekmesine

[7] Yani Afganistan'a cihad etmeye giden Arap mücahidler

rağmen normal bir hayat sürmeye çalıştı. Buna karşın Seyfu'l-Adl, sürekli bir cihat yaşamına çekilerek öldürülecek Calutlar aramaya devam etti.

Gerçek Seyfu'l-Adl'in sadece üç resminin var olduğu bilinmektedir. Bunlar ince yüzlü, kapüşonlu badem gözlü ve gururlu, gözlerini kırpmadan bakan bir adamı göstermekte ve gelecekteki kayınpederinin yazacağı gibi bakışları zeka ve kurnazlıkla parlamaktadır. Gerçek adı Muhammed Salahuddin Zeydan'dır. 1960'ların başında Kahire'nin yaklaşık 40 mil (yaklaşık 65 km) kuzeybatısındaki Şibin el-Kavm kasabasında doğdu. O dönemde Mısır başbakanı Cemal Abdünnasır Arap dünyasının en saygın liderlerinden biriydi ve Batı egemenliğindeki sanayileri millileştirme, kuzeydeki Helvan Çelik Fabrikası'ndan güneydeki Asvan Barajı'na kadar büyük inşaat projelerini destekleme ve kısa bir süre için Suriye ve Kuzey Yemen ile siyasi ve ekonomik birlik kurma gibi Pan-Arapçı sosyalist gündemiyle ilerliyordu. Ancak Nasır'ın ütopik planları, İsrail'in daha Mısır tek bir kurşun bile atamadan Nasır'ın hava kuvvetlerinin büyük bölümünü yok ettiği 1967 Altı Gün Savaşı'nın utancıyla çökmeye mahkumdu. Ülkenin her yerinde, aralarında genç bir cihatçı ve geleceğin tıp öğrencisi olan Eymen Ez-Zevahiri'nin de bulunduğu terörist hücreler güç kazanmaya başladı. Kısa süre sonra, aralarında Ez-Zevahiri'nin liderlik ettiği hücrenin de bulunduğu bu hücrelerden bazıları birleşerek Mısır İslami Cihadı (MİC) adlı yeni bir örgüt kuracaktı.

Ancak Seyfu'l-Adl MİC'na katılmayacaktı. Genç Muhammed Zeydan'ın namazlara ve derslere katıldığı Farcu'l-İslam camisinin şeyhi onun sessiz, çalışkan ve oldukça içine kapanık bir genç olduğunu söylemektedir. Ağabeyi Hasan'a göre Seyfu'l-Adl tüm komşularıyla, hatta zaman zaman sert İslamcıların favori hedefi haline gelen bir azınlık olan Kıpti Hıristiyanlarla bile iyi ilişkiler içindeydi. Liseden mezun olduktan sonra yerel bir üniversiteden işletme alanında lisans derecesi aldı, ardından Mısır ordusunun yedek kuvvetlerine yazıldı ve burada paraşütle atlama konusunda uzmanlaştı ve (daha sonra El-Kaide'nin eğitim kamplarında göstereceği uzmanlığa bakılırsa) patlayıcılar ve istihbarat konusunda epeyce bilgi edindi.

Mısır'ın 1970'ler ve 1980'lerdeki çalkantılı siyasi ortamında, özellikle İslamcıların yoğun olarak sızdığı iki kurum olan kampüslerde ve silahlı kuvvetlerde sertlik yanlısı propagandaya maruz kalmamak imkansız olmasa bile zordu. Üstelik Seyfu'l-Adl'in yetişme yıllarında Arap dünyasında öfkeyi alevlendiren olaylar yaşanıyordu. Nasır'ın halefi Başkan Enver Sedat İsrail'le Camp David anlaşmalarını imzaladığında o henüz onlu yaşlarındaydı ve Sedat MİC'nın bir kolu tarafından öldürüldüğünde de çok büyük sayılmazdı. Yine de ülkesindeyken Seyfu'l-Adl'in herhangi bir aşırılık yanlısı grupla bilinen bir bağlantısı yoktu. Mısırlı bir istihbarat görevlisinin ifadesiyle, "Afganistan'a taşınıp aradığını bulana kadar hiçbir cihat örgütünün parçası olmamıştı."

Seyfu'l-Adl ailesine her zaman askerlik görevi biter bitmez Mısır'dan ayrılmak istediğini söylemişti. Kendi kuşağından pek çok genç Mısırlı gibi, ülkesinde ekonomik beklentileri düşük olduğundan, Kızıldeniz'in ötesinde, gelişen Suudi Arabistan Krallığı'nda yeni bir hayata başlamayı planlıyordu. 1987'de kardeşi onu Mekke'ye giden bir uçağa binmesi için Kahire havaalanına götürdü; Seyfu'l-Adl burada iş aramadan önce bir Umre yapmayı planlıyordu. Bu,

ailesinden herhangi birinin onu son görüşü olacaktı. Bir yıl sonra kardeşinin kapısına gelen bir yabancı, Seyfu'l-Adl'e ait bir ceket taşıyordu. Bu yabancı, kardeşine Seyfu'l-Adl'in gerçekten de Suudi Arabistan'da bir satış elemanı olarak iş bulduğunu, ancak bir araba kazasında öldüğünü söyledi. Perişan haldeki ailesi Seyfu'l-Adl'in nasıl öldüğüne dair daha fazla ayrıntı öğrenmek için Suudi yetkililere başvurdu, ancak bir sonuç alamadı. Kederden tükenen annesinin sağlığı bozuldu ve sonunda felç geçirerek hayatını kaybetti. Herhangi bir temas kurulamaması üzerine Şibin el-Kavm Aile Mahkemesi Seyfu'l-Adl'in yasal olarak öldüğünü ilan etti.

Bir bakıma bu doğruydu. Muhammed Salahuddin Zeydan'ın olduğu kişi -yani çalışkan genç, sadık asker ve şiddetin giderek daha fazla pençesine düştüğü bir ülkede iyi bir vatandaş olan kişi- gerçekten de vefat etmişti. Ancak Seyfu'l-Adl hâlâ hayattaydı.

FBI'a Göre Seyfu'l-Adl'in Gençlik Fotoğrafı

Cihada Katılma

Seyfu'l-Adl'in Bin Ladin'le ilk karşılaşması, Şeyh'in sık sık Suudi Arabistan'a yaptığı adam toplama gezilerinden birinde gerçekleşmiş olabilir. Ancak Seyfu'l-Adl'in Suudi Arabistan'da kalmayı hiç düşünmemiş olması da aynı derecede olasıdır. Nitekim Krallığın Sovyetlere karşı cihada katılmak isteyen genç erkekler için Afganistan'a indirimli uçuşlar sunduğu Arap dünyasında yaygın olarak biliniyordu. Her iki durumda da Seyfu'l-Adl kısa sürede Afgan cihadına katıldı ve askeri geçmişini etkin bir şekilde kullandı. Sovyetler Birliği'ni on yıl önce ABD'nin Vietnam'da uğradığı yenilgiye benzer bir yenilgiye uğratmak isteyen Amerika, kısa süre önce mücahitlere omuza monte edilen yüzlerce FIM-92 Stinger füzesi sağlamaya başlamıştı ve Seyfu'l-Adl'in Afganistan'daki ilk işlerinden biri, Rus Hind helikopterlerini düşürmek için bu silahların kullanımı konusunda savaş arkadaşlarına talimat vermek oldu. Yıllar sonra ve binlerce mil ötede, Somali'nin Mogadişu kentinde, Amerikan Kara Şahinlerine karşı yaygın olarak bulunan konvansiyonel silahları kullanmaları için diğer savaşçıları eğitecekti

ancak bu, 1980'lerin ortalarının hararetli Soğuk Savaş sisi içinde neredeyse düşünülemeyecek bir gelecekti.

1988'de, sonu görünmeyen acımasız bir yıpratma savaşıyla karşı karşıya kalan Sovyetler, barış anlaşmalarını imzalayıp Afganistan'dan çekilmeye başlayınca Arap mücahitlerin aklı savaş bittikten sonra ne yapacaklarına döndü. Bazıları evlerine ve ailelerinin yanına dönecekti ama diğerleri için bu düşünülemezdi bile. Mısırlıların neredeyse tamamı bu kategoriye giriyordu; isteseler bile evlerine dönemezlerdi çünkü Mübarek rejimi tarafından görüldükleri yerde tutuklanırlardı. Bu adamlar için cihat tek seferlik bir proje değil, bir yaşam biçimi haline gelmişti.

1988 yazının sonlarına doğru, cihatçıların bu sert çekirdeği bir araya gelerek El-Kaide El-Askeriyye (Askeri Üs) adında yeni bir grup oluşturdu. Kendilerini, "Allah'ın kelimesini yüceltmeye ve O'nun dinini muzaffer kılmaya" adamış "örgütlü bir İslami hizip" olarak tanımlıyorlardı. Kısa süreliğine (Afganistan'a) gelen cihatçılar bu yeni örgüte kabul edilmeyecekti ve sadece savaş alanında kalıcı olarak bulunanlar üyelik için uygun olacaktı.

El-Kaide'nin ilk büyük savaşı iyi geçmeyecekti. Son Sovyet askerinin Şubat 1989'da Afganistan'ı terk etmesinin ardından, Bin Ladin ve Arap komutanları şişirilmiş bir moral dalgasıyla mücahitlere liderlik ederek Celalabad şehrine kitlesel bir saldırı düzenlediler. Orada, hala Rus askeri planlaması ve scud füzeleriyle desteklenen Marksist Necibullah rejiminin güçleriyle karşı karşıya geldiler. Seyfu'l-Adl de savaşanlar arasındaydı ve zaten dikkatleri üzerine çekmekten özenle kaçınıyordu; reklama daha meraklı yoldaşlarının aksine, olay yerinde gazeteciler tarafından fotoğrafının çekilmesine izin vermedi. Celalabad Savaşı mücahitler için tam bir felaket oldu. Şehre saldıran gücün tam beşte biri olan üç bin savaşçı öldürüldü. Bu utanç verici olayın[8] ardından Bin Ladin, neredeyse iki yıl boyunca kalacağı Suudi Arabistan'a, evine geri döndü.

Bin Ladin memleketi Cidde'de yaralarını sararken, Seyfu'l-Adl hiyerarşide ilerledi. Zekası, askeri geçmişi ve otoriter duruşu üstlerini etkiledi ve kısa sürede Afganistan'daki El-Faruk eğitim kampının emirliğine yükseldi. El-Faruk ve -suikast ve adam kaçırma eğitimlerinin de verildiği-kardeş kamplarda patlayıcılar, istihbarat toplama ve karşı istihbarat eğitimleri Seyfu'l-Adl tarafından denetleniyordu.

Seyfu'l-Adl'in bu dönemdeki öğrencileri arasında 1993 yılında Dünya Ticaret Merkezi'ni bombalayacak olan Ramzi Yusuf; daha sonra Nairobi ve Darüsselam'daki ABD elçiliklerinde çok sayıda kişiyi öldürecek olan hücrenin lideri Harun Fazul; ve elçilik bombalamaları davasında tanıklık yapacak olan L'Houssaine Kertchou da vardı. Keskin askeri zekasıyla Seyfu'l-Adl, kamplardaki eğitim kalitesinin dönüştürülmesine ve savaş taktiklerinden arşivlemeye kadar her konuda standart operasyon prosedürlerinin oluşturulmasına yardımcı oldu. 1991'e

[8] Olayın doğruluğunu teyit edememekle beraber Allah yolunda yapılan savaşlarda alınan yenilgiler bizim için "utanç verici" değildir.

gelindiğinde, El-Kaide'nin sadece Bin Ladin ve en yakın üç ortağına bağlı bir grubu olan "ikinci kademe" liderliğine yükselmişti,. Yakında ise en tepede onlara katılacaktı.

Ağustos 1990'daki mezuniyet gününde Seyfu'l-Adl ve öğrencileri sahte bir pusu kurarak patlayıcılarla ilgili becerilerini test etmeyi planladılar. Haldan kampına girmekte olan bir kamyonu seçtiler ve gizlice etrafını sardılar, aracın önündeki bir ağacı devirmek için bir bomba patlattılar ve saldırırken silahlarını ateşlediler. Kamyonun kasasında yolculuk eden iki Afgan kasanın altına sığındı. Ancak öndeki yolcu, 40'lı yaşlarının ortalarında seçkin görünümlü bir Mısırlı, sakin bir şekilde araçtan indi ve olay yerini inceledi. Savaşçılar onu hemen, Arap Afganlar arasında efsanevi bir figür olan ve Ebu Velid El-Mısri künyesiyle de bilinen Mustafa Hamid olarak tanıdı. Hamid, Afganistan'a seyahat eden ilk Araplardan biriydi ve onların başlıca ideoloğu ve tarihçisi olmuştu. Seyfu'l-Adl, adamlarıyla birlikte yaratmayı başardıkları curcunaya içten içe gülerek Hamid'e yaklaştı. Seyfu'l-Adl'i ilk kez gören Hamid, onun "zeka ve kurnazlık gösteren çekik Asyalı gözleri" ve "sıska ve enerji dolu güçlü vücudu" olduğunu not etti. Çay içerken Hamid ve Seyfu'l-Adl, ABD güçlerinin Saddam Hüseyin'i Kuveyt'ten çıkarmak için Suudi Arabistan'a henüz konuşlandığına dair gelen haberleri tartıştılar. Bu kalıcı bir dostluğun başlangıcıydı. Bir buçuk yıl sonra Seyfu'l-Adl, Hamid'in o zamanlar 15 yaşında olan kızı Esma ile evlendiğinde Hamid'in damadı olacaktı. Böylece cihatçı hareketin kalbindeki yerini garantilemiş oldu.

Afrika

Seyfu'l-Adl 1992 yılının sonlarında Filistinli bir cihatçıya "Afganistan'daki savaş sona eriyor" dedi. "Cihadı dünyanın diğer bölgelerine taşıyacağız." Aslında Afganistan'daki savaş sona ermiyor, komünist yönetime karşı mücadeleden rakip silahlı gruplar arasında bir iç savaşa dönüşüyordu. El-Kaide için diğer mücahitlerle savaşmanın pek bir getirisi yoktu. Dahası, Celalabad'daki ezici yenilgi ve ardından Bin Ladin'in Suudi Arabistan'a çekilmesi El-Kaide'nin moraline ve eleman kazanma çabalarının etkinliğine ciddi zarar vermişti. Her halükarda, çoğu gözlemci Afganistan'ın hızla içine düştüğü kaostan El-Kaide'nin ideal İslam devleti fikrine benzeyen bir şey olarak çıkabileceği umudunu çoktan yitirmişti. Ancak dünyada bu standarda yaklaşan başka bir rejim vardı: Sudan Ulusal İslami Cephesi (UİC). UİC neredeyse 1989 darbesiyle iktidara geldiği andan beri örgütünü Sudan'a taşıması için Bin Ladin'i ikna etmeye çalışıyordu. Bin Ladin Sudan'a kendi elçilerini gönderdi. Ona El-Kaide ve UİC'nin ortak hedefleri paylaştığını söylediler. "Yapmaya çalıştığınız şey," diye güvence verdi bu elçiler Bin Ladin'e, "Sudan'dır!"

1991-1992 kışında Bin Ladin Sudanlıların teklifini kabul etti. Seyfu'l-Adl, El-Kaide'nin operasyonlarını toparlamasına ve Hartum'a taşımasına yardım etti. Seyfu'l-Adl orada eğitim kamplarını yeniden kurdu ve yeni katılanlara patlayıcı kullanımı konusunda eğitim vermeye devam etti. Seyfu'l-Adl'in El-Kaide'deki kariyeri gelişmeye devam etti. Daha Afganistan'dayken bile meslektaşları onu "önemli bir El-Kaide lideri" olarak tanımlıyordu. Çok geçmeden örgütün merkezi askeri komitesinin bir üyesi haline geldi.

Kısa süre sonra Seyfu’l-Adl ölümcül becerilerini hiç beklenmedik bir yerde geliştirecekti: Lübnan'ın Bekaa Vadisi'ndeki bir Hizbullah eğitim kampında. Bin Ladin Hartum'da İran rejiminin Tahran'daki en üst düzey yetkililerine erişimi olan üst düzey bir temsilcisiyle görüştü. Bin Ladin, talebini açıkça dile getirdi: Hizbullah'ın 1982'deki kuruluşundan bu yana defalarca yaptığı gibi, binaları yıkmak için patlayıcı kullanmak üzere El-Kaide mensuplarının da eğitilmesini istiyordu. İran, El-Kaide personelinin Lübnan'a giderek Hizbullah'ın en tehlikeli elemanlarından biri olan ve 11 Eylül öncesinde diğer tüm teröristlerden daha fazla Amerikalının ölümünden sorumlu olan İmad Mugniye tarafından eğitilmesini kabul etti. El-Kaide'nin en iyi askeri uzmanlarından biri olan Seyfu’l-Adl bu eğitim için doğal bir adaydı ve gerçekten de Mugniye'den aldığı dersler gelecekle ilgili korkunç bir tasavvur sağladı. Seyfu’l-Adl, Lübnan'dan döndükten kısa bir süre sonra Hizbullah'ınkilerle çarpıcı benzerlikler taşıyan patlayıcı imha yöntemlerini kullanarak Nairobi ve Darüsselam'daki ABD elçiliklerinde yüzlerce kişiyi öldürecek olan hücreyi oluşturmaya başlayacaktı.

Mezhepsel farklılıkların yarattığı ikilemler yüzünden El-Kaide ve Hizbullah arasında filizlenen ilişki kısa ömürlü olacaktı. Ancak bu temas Seyfu’l-Adl'a bir başka hayati rol daha kazandırdı: Örgütün İran rejiminin unsurlarıyla yeni yeni gelişmeye başlayan bağlarını yönetmekle görevlendirildi.

El-Kaide, kollarını Sudan'daki üssünden Doğu Afrika'ya kadar uzattı. Genişlemenin ilk hedeflerinden biri Afrika Boynuzu'nda yer alan parçalanmış bir Müslüman ülke olan Somali'ydi. Hartum'a taşınmadan önce bile El-Kaide Somali'den militanlar yetiştiriyordu ve bu mezunlardan bazıları kendi radikal İslamcı gruplarını kurmak üzere ülkelerine dönmüşlerdi. 1992 yılının başlarında Somali'nin Marksist hükümeti -ülkenin tüm yönetim sistemiyle birlikte- geri dönülmez bir şekilde çökmüştü. Sovyet donanımlı ordusunun silahlarının çoğu devlet dışı silahlı grupların eline geçmiş ve vahşi bir iç savaş patlak vermişti. Tüm bunlar Somali'yi cihat için olgunlaştırıyor gibi görünüyordu.

Bin Ladin, Seyfu’l-Adl'i Somali'deki operasyonları genişletme olasılığını araştırması için gönderdi. Başlangıçta kasvetli bir görüntü vardı. Aşiret ittifakları ve düşmanlıklarından oluşan ve paramparça bir şekilde sürekli değişen manzara, herhangi bir aşiretle diğerini yabancılaştırmadan çalışmayı imkansız kılıyordu. Dahası, Somalili İslamcılar arasındaki savaşta sertleşmiş liderler yabancı komutanların kendilerine patronluk taslamasından hoşlanmıyordu. Ve bu liderler, saflardaki itaatsizlik ve faaliyetleri için kronik bir kamuoyu desteği eksikliği şeklinde kendi sorunlarıyla karşı karşıya kaldılar. Ancak bu beklentiler Amerika Birleşik Devletleri sayesinde değişecekti. Seyfu’l-Adl'in gelişinden kısa bir süre sonra, George H. W. Bush'un başkanlığının son haftalarında, Birleşmiş Milletler Somali'ye insani bir müdahaleye izin verdi. Umudu Geri Getirme Operasyonu Aralık 1992'de 1.800 ABD deniz piyadesinin Somali'nin başkenti Mogadişu'ya konuşlandırılmasıyla başladı. Birdenbire El-Kaide, Somalili İslamcılar ve aşiretlerinin ortak bir düşmanı oldu. Mustafa Hamid Seyfu’l-Adl'e mektup yazarak bu fırsatı değerlendirmesini istedi:

“Siz Somali'ye girdiğinizde Somali arenası çorak ve beyhudeydi. Ancak Amerika ve Haçlı Şövalyeleri'nin müdahalesinden sonra durum değişti. Siz en çok, üzerinde yaprak ya da kuş olmayan bir ağacın kurumuş dalına tüfeğini doğrultan bir avcıya benziyordunuz. Birdenbire bir kel kartal ağacın dalına, tam tüfeğin hizasına kondu. Avcının kartalı öldürmek ya da en azından kanını akıtmak için tetiği çekmesi gerekmez mi? Kel kartala ateş et. Haçlı Şövalyelerini öldürün. Allah sizinle beraberdir! Onları yakaladığınız yerde öldürün; şehir terörünü yayın; yollara mayın döşeyin; söylentiden boğmaya, zehirlerden patlamalara, küçük hedeflere yıldırım saldırılarından keskin nişancılığa kadar savaşın tüm gizli silahlarını kullanın.”

Seyfu’l-Adl ülkenin güneyine giderek Kenya sınırındaki Kaambooni'de bir kamp kurdu. Burası kısa süre içinde BM barışı koruma görevi kapsamında konuşlandırılan ABD müttefiki uluslararası güçlere karşı saldırıların üssü haline geldi. Bir keresinde Seyfu’l-Adl'in savaşçıları Belçikalı bir devriyeyi pusuya düşürdü, etrafını sardı ve üç Belçikalı askeri vurdu. Seyfu’l-Adl Hartum'daki ustalarına "Çok fazla mermi kullanıldı ve çok fazla kan döküldü" dedi. Kısa süre sonra Belçika kuvvetleri geri çekildi. "Elhamdülillah" diye yazıyordu Seyfu’l-Adl, "Belçika birliğini Somali'den çıkardık." Birleşmiş Milletler güneydeki Belçikalıların yerine Hintli bir güç yerleştirdi. Seyfu’l-Adl, Hintlileri de seleflerini hedef aldığı gibi hedef aldı. Seyfu’l-Adl’in adamları Bilis Qooqaani'deki Hint üssünün etrafına tuzaklar kurdu ve kampa el bombaları ve roketatarlarla saldırarak en az dört askeri öldürdü. El-Kaide komutanı bu gibi baskınların yerel gençleri cihatçı davaya kazandırmak için harika bir araç olduğunu bildirdi ve daha fazla destek kazanmak için uyumlu bir sevgi ve güven seferberliği önerdi. Seyfu’l-Adl bu iyimserliği içinde yeni bir takma ad bile benimsedi: Ömer Es-Somalî.

Ancak en büyük ödül ABD birliklerine yapılacak başarılı bir saldırı olacaktı ve bunun için en iyi yer de Mogadişu'daki ana operasyon üslerine yakın bir yerdi. Seyfu’l-Adl, aralarında Ebu Muhammed El-Mısri'nin de bulunduğu küçük bir El-Kaide ekibini şehre götürdü. Afganistan'da yaptığı gibi, savaşçıları helikopterlere füze atmaları için eğitmeye başladı. Ancak daha önceki deneyimlerinin tersine, bu kez silahlar Rus, hedefler ise Amerikan silahlarıydı. Mogadişu'nun merkezinde terörle mücadele operasyonuna katılan iki MH-60 Black Hawk, 3 Ekim 1993 günü öğleden sonra Sovyet yapımı roketatarlar kullanılarak birbirlerine birkaç blok mesafede düşürüldü. Roketlerden birinin Seyfu’l-Adl'in El-Kaide ekibinin Tunuslu bir üyesi tarafından ateşlendiği bildirildi. Ardından yaşanan kara çatışmasında 18 ABD personeli öldü, 84'ü yaralandı. Bir Black Hawk mürettebatı esir alındı ve diğer birkaçının cesedi sokaklarda sürüklendi ve öfkeli bir kalabalık tarafından dövüldü. Seyfu’l-Adl ve adamları sahadaki bu çatışmalara doğrudan katılmış olabilirler. En azından Seyfu’l-Adl'in askeri eğitimi olmasaydı Kara Şahinlerin düşürülmesi muhtemelen mümkün olmazdı.

Mogadişu Savaşı'ndan üç gün sonra, Black Hawk pilotlarından biri hala rehin tutulurken, Başkan Clinton ABD güçlerinin Somali'den kademeli olarak çekildiğini duyurdu. El-Kaide'nin lideri de dahil olmak üzere pek çok kişi için ders açıktı: **ABD'ye saldır, korkunç görüntüler yarat ve yılan kısa sürede geri çekilsin.** Mustafa Hamid, Seyfu’l-Adl ve "Afrika Heyeti"ne bir kez daha mektup yazarak "muhteşem zaferleri" için onları kutladı:

“Somali deneyimi, Amerikan gücünün sahte doğasını ve Vietnam kompleksinden kurtulamadığını doğrulamıştır. ABD, personel ve liderlik düzeyinde psikolojik çöküşünü ortaya çıkaracak gerçek bir savaşta batağa saplanmaktan korkuyor. Vietnam'dan bu yana Amerika tamamen garanti olan kolay savaşlar peşinde koşmaktadır.”

Hamid'e göre El-Kaide Somali'de kazandığı askeri uzmanlığı koruyup geliştirebilirse, "Yahudi Batı'nın putperest tiranlığına karşı şiddetli çatışmada başarılı bir İslami cephanelik" olabilir. Dahası, Somali'nin kendisi gelecekteki cihat için umut verici bir üs olabilir. "Orada sağlam sütunlar dikin" diyor Hamid, "ve düşmanınızdan kanatlardaki ilave geri çekilmeleri sonucu kontrolü alacağınız bir savaşa hazırlanmak için bitişik veya yakın bir coğrafi alanda çalışmaya devam edin."

Bu tavsiye dikkate alınmadı. Birkaç yıl önce Afganistan'da olduğu gibi, işgalci süper güç kaçıp giden tek güç olmayacaktı. ABD'nin ayrılmasından bir yıl sonra, 1995'te Bin Ladin Somali'de kalan El-Kaide güçlerinin neredeyse tamamının geri çekilmesi emrini verdi. Seyfu’l-Adl, ABD'ye Soğuk Savaş sonrası dönemin ilk büyük darbesinin vurulmasına yardımcı olmuştu. Bu süreçte El-Kaide bağlantılı Eş-Şebab milislerinin nihai yükselişinin önünü açmıştı.

Yemen

Ancak şimdilik Bin Ladin'in dikkati kuzeye, Aden Körfezi üzerinden Yemen'e çevrilmişti. Orada, 1994'teki iç savaşta sosyalist fraksiyonun yenilgiye uğramasında Bin Ladin, "bölgedeki tüm laik ve ateist rejimlerin reddine dair açık bir kanıt" ve hatta belki de "Peygamber'in tüm müşrikleri Arap Yarımadası'ndan kovma vasiyetinin uygulanmasında yeni bir başlangıç" gördü. El-Kaide aslında 1980'lerin sonundan beri sosyalistlere karşı savaşmaları için Yemenli ajanlara fon sağlıyor ve onları eğitiyordu. Ve 1990'ların başında Somali'den boğazlar üzerinden silah sevkiyatına başlamıştı. Bin Ladin 1989'da güney komşusunda rejim değişikliği yapmak için Suudi hükümetine ortaklık teklif etmiş ama reddedilmişti.

Seyfu’l-Adl, El-Kaide'nin Somali'den çekildiği 1995 yılında Yemen'e gitti ve El-Kaide için Yemen'de bir şube oluşturmaya başladı. Somali'de olduğu gibi, işlerin o kadar basit olmadığını gördü. Bir kez daha, çeşitli kabileler arasındaki karmaşık fay hatları en bilgili yabancıyı bile şaşırtmaya yetiyordu. Dahası, 1990'daki birleşme ve 1994'te Yemen'deki iç savaşın sona ermesiyle birlikte, pek çok yerel militan mücadelelerini şiddet yoluyla sürdürmeye olan ilgilerini kaybetmişti. Bu arada, artık tüm ülkenin kontrolünü elinde bulunduran Ali Abdullah Salih'in Kuzey Yemen rejimi, yabancı savaşçıları toplayıp sınır dışı etme sürecindeydi. Sadece 1995 ve 1996'da 14.000 kadar yabancı savaşçı sürülmüştü. Ancak Seyfu’l-Adl aslında Yemen'de Arap Yarımadası El-Kaide’si (AYEK) adı altında günümüze kadar devam eden bir El-Kaide varlığının temellerini atmayı başardı.

Yıllar sonra Halid Şeyh Muhammed, Guantanamo Körfezi'nde kendisini esir alan ABD'lilere Seyfu’l-Adl ile ilk kez Seyfu’l-Adl'in 1990'ların ortalarında Yemen'e yaptığı bir görev sırasında bağlantı kurduğunu söyleyecekti. Bu iddiaları doğrulamak elbette zor ancak Seyfu’l-Adl ve Halid Şeyh Muhammed ne zaman ve nerede tanışmış olurlarsa olsunlar, fikirleri El-Kaide'nin

varlığının bir sonraki aşamasını şekillendirmeye devam edecekti. Biri dikkatli bir asker, diğeri gözü dönmüş bir öldürücü olan bu iki güçlü kişilik arasındaki zaman zaman fırtınalı ilişki, örgütün kalbine kadar uzanan çatışma damarlarını ortaya çıkaracaktı.

11 Eylül'den Önce Seyfu'l-Adl (Afganistan)

Afganistan'a Dönüş

Sudan, artan uluslararası baskıya gönülsüzce boyun eğerek 1996'da Bin Ladin ve El-Kaide'yi sınır dışı etti. Bin Ladin, aralarında Seyfu'l-Adl'in de bulunduğu bir avuç yakın arkadaşıyla birlikte Sudan'a ait özel bir jetle 18 Mayıs'ta ülkeyi terk etti. Diğerleri ise daha sonra onu takip edecekti. El-Kaide Afganistan'dan uzakken Taliban hareketi ülkenin büyük bölümüne hakim olmaya başlamıştı. Bin Ladin Kabil'in 80 mil (yaklaşık 130 km) doğusundaki Celalabad'a vardığında şehir henüz Taliban'ın kontrolünde değildi (şehir birkaç ay sonra, Eylül 1996'da düşecekti) ama şimdilik El-Kaide -büyük ölçüde birkaç yıl önce onlarla ilişki kurması için kendi özel sekreterini gönderen Seyfu'l-Adl'in öngörüsü sayesinde- hüküm süren yerel savaş ağalarının korumasından yararlanıyordu. Bu savaş ağaları şimdi Bin Ladin'e eski bir kraliyet sarayını kullanmayı teklif ediyor, üzerine bir yerleşke inşa etmesi için geniş bir arazi veriyor ve hatta sembolik bir Peştun misafirperverliği göstererek Tora Bora dağlarındaki eski sığınağının mülkiyetini devrediyorlardı. Karakteristik olarak Bin Ladin daha sağlıklı alternatifleri elinin tersiyle itti ve dağı seçti. El-Kaide'nin üst düzey liderlerine ve ailelerine elektrik, akan su ve hatta binaların çoğunda kapı bile bulunmayan bakımsız bir üsse taşınmalarını emretti. Tozlu, çöplüğe dönmüş bölgeye yaptıkları ilk ziyarette Şeyh, Tora Bora'da kendilerini bekleyen zorlu yaşamdan heyecanla söz etti. Bin Ladin'in ergenlik çağındaki oğlu Ömer dehşet içinde manzarayı incelerken, Seyfu'l-Adl artık onun alametifarikası haline gelen soğukkanlılığını koruyordu.

Bin Ladin, Seyfu’l-Adl ve liderliğin geri kalanı Celalabad'a indikten sadece üç gün sonra, El-Kaide'nin ikinci adamı ve aynı zamanda Afrika'daki operasyonlarının başındaki isim olan Ebu Ubeyde El-Banşiri, Victoria Gölü'ndeki bir feribot faciasında hayatını kaybetti. Seyfu’l-Adl, ölümüyle ilgili bir soruşturma başlatarak özel sekreteri ve gelecekte Eş-Şebab'ın liderliğini yapacak olan Harun Fazul'u soruşturma için görevlendirdi. Soruşturma sonucunda El-Banşiri'nin ölümünün gerçekten de bir kaza olduğu sonucuna varıldı. El-Banşiri çok sevilen ve yası tutulan biriydi. El-Kaide onun onuruna bir eğitim kampı kurdu ve örgütün liderleri bugün hala onun hakkında yazılmış şiirlerden alıntılar yapmaktadır. Ancak El-Banşiri'nin ölümü Seyfu’l-Adl için bir başka ani terfi anlamına geliyordu. İşlevsel olarak artık El-Kaide'nin Bin Ladin ve askeri şef Ebu Hafs El-Mısri'den sonra üç numaralı ismiydi.

Bin Ladin, 23 Ağustos 1996'da -Afganistan'a dönüşünden sadece 14 hafta sonra- ABD'ye karşı cihad ilan etti. Bin Ladin'in ABD'yle küresel bir çatışmaya girme yönündeki yeni mesajı pek çok cihatçının ilgisini çekmişti. Bin Ladin'in savaş ilanından birkaç ay sonra, 1996'nın sonlarında, çoğunluğu Bosna'daki savaşın gazileri olan Körfez Araplarından oluşan yaklaşık 40 kişilik bir savaşçı grubu, yakınlardaki Tacikistan'da Sovyetlerle savaşmak üzere Afganistan'ın kuzeyine geldi. Bu plan gerçekleşmeyince savaşçılar Kabil'e götürüldü ve burada Usame bin Ladin ve aralarında Seyfu’l-Adl'in de bulunduğu diğer El-Kaide liderleriyle bir araya geldi.

Bin Ladin, Ağustos ayındaki savaş ilanını anımsatan terimlerle Amerikalılara karşı cihat davasını ortaya koydu. Konuşması bittiğinde, savaşçıların yaklaşık yarısı kalıp ona biat etmeye karar verirken, diğer yarısı ayrılmayı tercih etti. Aralarından birinin daha sonra açıkladığı gibi, "Kuzey Grubu'ndan kardeşler düşmanla yüz yüze savaşan savaşçılardı. Dolayısıyla Bin Ladin'in savaşını ve yeni cihadı anlamamışlardı. Bu yüzden evlerine döndüler." Kalanlar arasında bazıları bağlılık yeminlerini şarta bağladılar; eğer başka bir yerde daha net bir gerekçesi olan başka bir cihat açılırsa, ayrılmakta ve onun yerine o savaşta savaşmakta özgür olacaklardı. Ancak El-Kaide'de daha fazla Körfez Arap'ının bulunması, Bin Ladin'in Arap Yarımadası'nı kafir işgalinden kurtarmakla meşgul olduğu iddiasına meşruiyet kazandırdı. Onunla birlikte kalan Kuzey Grubu ajanlarının çoğu, 11 Eylül de dahil olmak üzere ABD çıkarlarına yönelik gelecekteki saldırılarda kritik rol oynayacaktı.

El-Kaide yeni Afganistan'a ayak bastığında ve ABD'ye karşı küresel cihada odaklandığında Seyfu’l-Adl giderek daha merkezi bir rol oynadı. Taliban ve Kuzey İttifakı arasında sürekli değişen savaş cephesinde Seyfu’l-Adl, İslamcıları destekleyen El-Kaide savaşçılarını koordine ediyordu. Şeyh’in (Bin Ladin) çatışmanın yakınına gitmekte ısrar ettiği nadir durumlarda Seyfu’l-Adl onun güvenliğini denetliyordu. Eğitim hala portföyünün bir parçasıydı ancak giderek artan bir şekilde sadece en ileri düzeydeki acemiler içindi. Seyfu’l-Adl tarafından eğitilmek artık bir savaşçının özel operasyonlara yöneldiğinin işaretiydi. Seyfu’l-Adl hedef seçimi, bilgi toplama, adam kaçırma ve suikast gibi dersler için öğrencileri özenle seçiyor, adanmışlık, disiplin ve yüksek ahlaki karakter sergileyenleri tercih ediyordu. Seyfu’l-Adl'in yöntemleri her zamanki gibi acımasız olmaya devam etti; verdiği pratik eğitimlerden biri gecenin köründe kursiyer arkadaşlarını kaçırmak ve bir El-Adl mezununun ifadesiyle "onları

döverek boyun eğdirmekti." Görünüşe göre Seyfu'l-Adl meslektaşlarına yönelik bu sert muameleyi öğrencilerine gerekli deneyimi kazandırmak adına haklı buluyordu.

O günlerde Afgan kamplarından mezun olanlar Yemen, Mağrip ve Suriye'ye kadar uzanan El-Kaide şubelerini yönetmeye devam edeceklerdi. Seyfu'l-Adl ayrıca seçkin bir azınlık için Kabil yakınlarındaki Mes Aynak kampında "ileri komando kursu" verdi ve burada gelecek vaat eden acemiler karanlıkta manevra yapmayı, yakın mesafelerde savaşmayı ve motosiklet sürerken hedefleri vurmayı öğrendi.

Yine de Seyfu'l-Adl'in bu dönemde El-Kaide'deki en önemli rolü örgütün ve emirinin güvenliğini sağlamaktı. Mısırlı, artık Bin Ladin'in yakın çevresinin değişmez bir parçasıydı ve şeyhin, gözleri hariç her yerlerini maskeleyen atkıları nedeniyle Kara Muhafızlar olarak adlandırılan kişisel koruma birliklerine komuta ediyor ve onları eğitiyordu. Böyle bir korumaya duyulan ihtiyaç hiç bu kadar şiddetli olmamıştı; şeyhin hayatı her zamankinden daha fazla tehlikedeydi. Tehditler Kuzey İttifakı'ndan, yabancı istihbarat örgütlerinden ve özellikle de El-Kaide'nin her zaman en çok korktuğu rakip cihatçılardan, özellikle de Müslüman kardeşlerini "mürted" ilan etmeye büyük önem veren tekfirci ekolden geliyordu. Muhtemelen Seyfu'l-Adl, Bin Ladin'in korumalarını, El-Kaide ajanlarının bile özellikle tehlikeli bulduğu bu tür adamları tespit etme konusunda aşırı dikkatli olmaları için eğitmişti. Bir keresinde, Bin Ladin'in koruma ekibinin başı, Seyfu'l-Adl'in himayesindeki bir kişi, yerel bir tekfirci ile yapılan bir meclise dalmış ve suikast hazırlığında olduğunu düşündüğü adamı kanlar içinde bırakana kadar dövmüştü.

Bin Ladin'in Afganistan'a gelişinden sonraki bir yıl içinde Taliban kendisine yönelik bir suikast girişimini daha engelledi ancak bir defasında suikastçılar Bin Ladin ve korumalarının uyuduğu yerin yakınına kadar gelmişti. Taliban savaşçıları saldırganların bir kısmını öldürdü ve Seyfu'l-Adl, Suudi istihbaratı tarafından gönderildiklerini iddia eden hayatta kalanları bizzat sorguladı. Birkaç hafta sonra, Mart 1997'de, Celalabad bir kez daha Kuzey İttifakı'nın ilerlemesi tehdidi altındayken, El-Kaide Taliban'ın kontrolündeki güneybatıya doğru harekete geçti. Konvoyu Seyfu'l-Adl koordine etti ve yönetti. Bir Sovyet hava üssünün çürüyen kalıntılarının yakınında kullanılmayan bir tarım kooperatifi olan Tarnak Çiftliği'ni ele geçirdiler. Yerleşke büyüktü, 80 kadar aile evi, bir ofis bloğu ve kendi camisi, buğday silosu, su deposu, genel mağazası ve tıbbi kliniği vardı. Acil bir durumda binalar yeraltı tünelleri aracılığıyla tahliye edilebilecekti. Bu da titiz güvenlik şefini memnun etmiş olmalı ancak Seyfu'l-Adl'in tutumluluğu, kendi evinde özel bir bomba sığınağı kurma modasına uymasını engellemiş gibi görünüyordu.

Seyfu'l-Adl, El-Kaide'nin iletişimini korumak için kriptografik eğitimini kullanarak çeyrek milyondan fazla olası kombinasyona sahip olan ustaca bir "Salahuddin" kod sistemi tasarladı. Üyeleri, resmi işlerin bilinmesi gerekenler temelinde tutulması, seyahat etmeden önce saç ve sakallarının kesilmesi ve saatlerini mücahitler için geleneksel olduğu üzere sağ yerine sol bileklerine takmaları gibi temel karşı istihbarat önlemlerini benimsemeye çağıran kamu hizmeti duyuru ilanları hazırladı. Seyfu'l-Adl, yeni katılanlar için güvenlik taraması başlattı ve kendi şüphe duyguları dışında çok az şeye dayanarak üyeleri ihraç etme hakkını saklı tuttu.

Seyfu'l-Adl ayrıca sayıları 50 kadar olan bir istihbarat elemanı kadrosu kurdu. Bu istihbarat servisi, -aralarında Bin Ladin'e nükleer atık içeren sözde kirli bombalarla suikast planladığını itiraf eden birinin de bulunduğu- pek çok casusun maskesini düşürmeyi başardığını iddia ediyordu. Üyeler, başka bir olayda, Ürdünlü bir aceminin şüpheli derecede yüksek miktarda nakit paraya sahip olduğunu, savaş hakkında çok az şey biliyor gibi göründüğünü ve pasaportunda geçerli bir Afgan vizesi olduğunu fark ettiler ki bu kendine saygısı olan pek az mücahidin zamanını harcayacağı bir formalitedir. Bu Ürdünlü, Ürdün'deki idarecisiyle şifreli konuşurken duyulduğunda oyun bitmişti. El-Kaide'nin eğitim sorumlusu Ebu Muhammed El-Mısri, Ürdünlüyü Bin Ladin'in huzuruna çıkarmak üzere Kabil'in güneyindeki bir kampa götürdü.

Bu güvenlik ihlaline öfkelenen Seyfu'l-Adl, intikam hırsıyla bir grup savaşçıyı toplayıp kampa getirdi. Ama Ebu Muhammed, Seyfu'l-Adl'in pragmatik yönüne hitap etti. Ürdünlüyü Taliban yetkililerine teslim etmenin daha iyi olacağını söyledi. El-Kaide geçmişte casuslukla suçlanan bir kişinin dövülerek öldürüldüğü, bir başkasının da acımasızca infaz edildiği çirkin olayların tekrarlanmasını istemiyordu. Burası Taliban'ın ülkesiydi ve El-Kaide onların yasaları altında yaşamalıydı. El-Mısri, "El-Kaide, kanunu kendi eline almakla suçlanmak istemiyor," dedi. Seyfu'l-Adl, casusu teslim etmeyi kabul etti ama ihlalle ilgili kendi soruşturmasını sürdürdü. Taliban, Ürdünlüyü sorgulamasına izin verdi. Seyfu'l-Adl, Bin Ladin'in baş koruması Ebu Cendel'i - "Ölümün Babası"- de yanında getirerek tutukluya defalarca vurmasını sağladı. Ayrıca Ürdünlü hakkında Afganistan'a yeni gelmiş olan, Ebu Musab Ez-Zerkavi adında tanınmış başka bir Ürdünlüden de istihbarat aldı.

Amerika Birleşik Devletleri'ne İlk Saldırılar

Seyfu'l-Adl, Ağustos 1998 başlarında bir gün Bin Ladin'in şoförü Salim Ahmed Hamdan'a "Arabayı tamir et," dedi. Hamdan şaşırmıştı. "Arabada bir şey yok," dedi. "Yine de tamir ettir," diye cevap verdi Seyfu'l-Adl, "ve ayarlarını yaptır. Yakında yola çıkacağız." Birkaç gün sonra Seyfu'l-Adl, Tarnak Çiftliği'nin boşaltılmasını emretti. Hamdan, Bin Ladin'i götürürken Seyfu'l-Adl ailesini kendi kamyonuyla başka bir yerleşkeye götürdü. Daha sonra geri döndü ve çevreye, özellikle de nöbetçi kulübelerinin yakınına savunma hendekleri kazılmasını emretti. Savaşçılara "Önleyici tedbirler" dedi. "**Amerikalılar yakında bizi bombalayacaklar.**"

Saatler sonra, 7 Ağustos 1998 sabahı, Nairobi, Kenya ve Darusselam'daki ABD büyükelçiliklerinin önünde iki bomba yüklü kamyon patladı ve 224 kişi öldü, yaklaşık 5.000 kişi yaralandı. Artık bıçak kemiğe dayanmıştı. El-Kaide artık sadece başkaları tarafından gerçekleştirilen terör eylemlerine sponsorluk yapmıyordu; bunları kendisi gerçekleştiriyordu. Seyfu'l-Adl'in Doğu Afrika'da geçirdiği süre boyunca ektiği tohumlar filizlenmiş ve meyve vermişti. Bombalamaları gerçekleştiren hücreyi yönetmeye başlamadan önce Seyfu'l-Adl'in özel sekreterliğini yapan Harun Fazul, Seyfu'l-Adl'in acımasız el işlerini "Amerikalılara karşı savaşın ilk eylemi" olarak nitelendirdi. Seyfu'l-Adl'in kendisi de belli ki himayesindeki kişilerin yarattığı katliamdan memnundu. Onu bombalamalardan kısa bir süre sonra görenlere göre, yüzünde nadir görülen bir gülümsemenin belirmesine izin vermişti.

Seyfu'l-Adl, ABD'nin misilleme yapacağını öngörerek Tarnak'ı boşaltmakla ihtiyatlı davrandı. 20 Ağustos'ta Afganistan'daki bazı El-Kaide yerleşkeleri Hint Okyanusu'ndaki ABD donanma gemilerinden ateşlenen Tomahawk seyir füzeleriyle vuruldu. Saldırıda yaklaşık 20 militan öldü. Seyfu'l-Adl, Bin Ladin ve diğer El-Kaide liderleri yara almadan kurtuldu. Yine de Seyfu'l-Adl, Bin Ladin'in güvenlik ekibini güçlendirdi. Emir'in koruması artık neredeyse tamamen Yemenlilerden oluşuyordu ve Seyfu'l-Adl bu kişileri kısmen kökleşmiş "intikam kültürleri" nedeniyle seçmişti.

Bombalamaların ve misilleme saldırılarının ardından Taliban içindeki pek çok lider ve hatta Afgan Arap birliğinin kendisi bile tedirginliklerini dile getirmeye başladı. Neden ABD'yi kışkırttılar? Neden Afganistan'da inşa ettikleri her şeyi riske atsınlar? Arap toplumu ve Taliban liderliği içinde Bin Ladin'den yana ve Bin Ladin'e karşı olmak üzere El-Kaide için ciddi bir sorun teşkil eden hizipler oluşmaya başladı. Kötü duyguların grup için varoluşsal bir tehlikeye ve Şeyh için ölümcül bir riske dönüştüğünü hayal etmek kolaydı. Taliban içindeki muhaliflerini yatıştırmak için Bin Ladin, geleneksel olarak eski halifelerin sahip olduğu bir unvan olan "Sadıkların İmamı" sıfatıyla Molla Ömer'e biat etti. USS Cole'a yapılan saldırıdan sonra El-Kaide lideri sadece biatını kamuoyuna açıklamakla kalmadı, aynı zamanda sadakat sözünü iki katına çıkararak oğlu Muhammed'in düğününde yaptığı bir konuşmada Molla Ömer'den açıkça Müslümanların halifesi olarak bahsetti.

Ez-Zerkavi'ye Akıl Hocalığı

Ortaya çıkan siyasi ve güvenlik sorunlarına rağmen elçilik saldırıları, Seyfu'l-Adl'ın yaratmak için çok çaba sarf ettiği bu yeni, son derece disiplinli El-Kaide'de dış operasyonların neler başarabileceğini göstermişti. Ürdünlü terörist Ebu Musab Ez-Zerkavi 1999'un ikinci yarısında Afganistan'a geldiğinde, Seyfu'l-Adl onu El-Kaide'nin yörüngesine çekmenin elzem olduğunu düşündü. Ez-Zerkavi'nin El-Kaide'nin Şam'a bayrağını dikmek için ihtiyaç duyduğu kişi olabileceğini savunuyordu.

Ez-Zerkavi son derece bağımsız bir operatördü. Şimdilik El-Kaide'ye bağlılık yemini etmeye ya da Bin Ladin'in faaliyetlerini kontrol etmesine izin vermeye niyeti yoktu. Ancak Seyfu'l-Adl, Bin Ladin'i Zerkavi'ye Afganistan'ın batısında, İran sınırındaki Herat yakınlarında bir misafirhane ve küçük bir eğitim kampı kurması için kaynak vermeye ikna etti. Zerkavi'nin örgütü daha sonra El-Kaide'nin Irak'taki kolu haline gelecek ve nihayetinde bugün İslam Devleti[9] olarak bilinen gruba dönüşecekti.

USS Cole Saldırısı

Milenyumun başlangıcından daha bir hafta geçmişti ki, Ramazan ayının sonunu işaret eden Ramazan Bayramı'nda Usame bin Ladin düzinelerce üst düzey El-Kaide üyesini ve diğer Arap Afganları Tarnak Çiftliği'ndeki yerleşkesinde verdiği vaazı dinlemeleri için çağırdı. Emir askerleri

[9] El-Kaide, Şeyh Zerkavi döneminde Irak kolu ile iyi düzeyde bir iletişime sahipti ve nasihatler doğrultusunda hareket ediliyordu. Ancak sonraki dönemde ipler kopmuş ve Irak mücahidleri bağımsız hareket etmeye başlamıştır. En sonunda biatlarını boyunlarından atmışlar ve İslam Devleti olduklarını ilan etmişlerdir.

bir araya topladı. "Müslüman karşıtı saldırganlığa karşı taştan dağlar gibiyiz" diyerek, tıpkı Sovyetler Birliği'nin Afgan cihadından sonra yıkılıp parçalanması gibi, ABD'nin de yakında yıkılıp parçalanacağı vaadinde bulundu. Bir kameraman konuşmaları kaydetmek için hazır bulunuyordu ve katılanlar arasında 11 Eylül saldırılarını planlayıp gerçekleştirecek olan birkaç kişi seçilebiliyordu. Zirveden sonraki günlerde, aynı yerleşkede ve aynı video kasetinde, nihai hava korsanlarından ikisi kendilerini son vasiyetlerini okurken kaydedecekti.

Aynı videoda güvenlik şefi Seyfu'l-Adl'in yıllar sonra ilk kez kısa bir görüntüsü de yer alıyor. Kamerayı şakacı bir şekilde itip kakarken gülüyordu. Kısık badem gözlerini siyah sakalı ve beyaz türbanı çevreliyordu. Birkaç saniye kameraya poz verdikten sonra, bir kez daha kalabalığın içinde bir yüz olarak kayboluyordu.

Aynı saatlerde Seyfu'l-Adl'in bir savaş gemileri ansiklopedisini karıştırdığı ve Amerikan destroyerleriyle ilgili sayfalarda oyalandığı görülüyordu. Görecek gözleri olanlar için bu, El-Kaide'nin bir sonraki hedefinin bir göstergesiydi. Tarnak Çiftliği sakinlerinin bakış açısına göre, örgütün saldırıları artık tanıdık bir kalıba giriyordu: Bin Ladin ve askeri şef Ebu Hafs El-Mısri genel stratejiyi ve genel hedef seçimini geliştirirken; personel, eğitim ve uygulama Seyfu'l-Adl ve eğitim şefi Ebu Muhammed El-Mısri'nin sorumluluğundaydı. Yemen hücresi 12 Ekim 2000'de yakıt tanklarını doldurmak için limana yanaşmış olan Arleigh Burke sınıfı USS Cole destroyerine saldırdı. İntihar bombası geminin gövdesinde 40 metrelik bir yarık açarak 17 mürettebatın ölümüne ve üç düzineden fazlasının yaralanmasına neden oldu. Mürettebatın hızlı ve sürekli eylemi, gemiyi neredeyse kesinlikle batıracak olan bir yakıt patlamasını önledi.

Seyfu'l-Adl tarafından oluşturulan standart prosedürü takiben, Bin Ladin'in güvenliği tekrar sıkılaştırıldı ve Afgan yerleşkeleri boşaltıldı. Ancak bu kez askeri bir misilleme olmayacaktı, bunun nedeni kısmen ABD'nin o sırada, birkaç hafta içinde Yüksek Mahkeme'de sonuçlanacak olan sert ve uzun süren bir seçim kampanyasının en ileri safhasında olmasıydı. Karşılık verilmemesi Usame bin Ladin'i memnun etmedi. Saldırıları takip eden haftalarda, Cole saldırısının El-Kaide'nin para toplama ve eleman kazanma çabalarına sağladığı desteğe rağmen, acı acı yakındığı duyuluyordu. Daha sonra 11 Eylül Komisyonu'nun yazacağı gibi, "Bin Ladin, ABD'nin saldırmasını istiyordu ve eğer saldırmazsa daha büyük bir şey yapacaktı."

USS Cole saldırısının ardından, aralarında Seyfu'l-Adl'in de bulunduğu El-Kaide'deki pek çok kişi daha sert misillemeler bekliyordu ve buna hazırlanıyordu ancak hiçbiri gerçekleşmedi. İstişhad saldırısının arkasında Bin Ladin'in olduğu anlaşıldığında, ABD'nin dikkati Yüksek Mahkeme'de karara bağlanmakta olan son başkanlık seçimlerinin sonuçlarındaydı. Ne giden Clinton yönetimi ne de halefi, El-Kaide'ye karşı örgütü dağıtmak için gerekli olan yoğunlukta bir misilleme saldırısı için pek istekli değildi.

El-Kaide, ABD'nin bu eylem -ya da daha sık olarak eylemsizlik- modelini sonsuza kadar sürdürebilirdi. Aslında propaganda, kaynak yaratma ve özellikle de eleman kazanma açısından ABD'ye yönelik en büyük saldırılar şimdiye kadar en büyük faydaları sağlamıştı.

Haziran 2001'de, yıllar olmasa da aylar süren müzakerelerden sonra, El-Kaide nihayet Eymen Ez-Zevahiri'nin Mısır İslami Cihadı ile birleşerek resmi adı **El-Kaidetu'l-Cihad** (Cihad Üssü) olan yeni bir örgüt kurdu. Kendisi de bir Mısırlı olmasına rağmen Seyfu'l-Adl bu birleşmeye karşı çıkmıştı. Ancak Bin Ladin caydırılamazdı. Nitekim onun için meselenin kişisel bir boyutu vardı: Ez-Zevahiri 1980'lerde Sovyetlerle savaştığı günlerden beri sık sık bayılma nöbetleri geçiren ve böbrek ağrısı çeken Bin Ladin'i tedavi eden kişisel doktoru olarak görev yapıyordu.[10] Kararın verildiğini gören Seyfu'l-Adl de aynı çizgiye geldi. Birleşme tamamlandı ve Eymen Ez-Zevahiri Bin Ladin'in yardımcısı oldu.

"Uçak Operasyonu"

1980'lerin sonunda Sovyet cihadı için Mısır'dan ayrılmadan önce, sık sık Seyfu'l-Adl ile karıştırılan Albay İbrahim Mekkavî, Kahire'deki Mısır Temsilciler Meclisi'ne uçakla çarpmanın mümkünlüğü üzerine düşünmüş ve bunu arkadaşlarıyla konuşmuştu. Bu fikir, Mekkavî'nin o dönemdeki cihatçı arkadaşlarının çoğunun onu tehlikeli bir kaçık olarak görmesine yol açmıştı. Ancak 11 Eylül saldırıları aslında Pakistanlı terörist Halid Şeyh Muhammed ile başlamıştı.

Halid Şeyh Muhammed, 1996 sonbaharında "Uçak Operasyonu"nu ilk gündeme getirdiğinde Bin Ladin ona "Bu mümkün değil" demişti. Yine de Pakistanlıyı El-Kaide'ye katılmaya davet etti nitekim örgüt böylesine müthiş hayal gücüne sahip bir militandan faydalanabilirdi. Halid Şeyh Muhammed bu daveti kibarca reddetti ama 1996 ve 1998 yılları arasında El-Kaide liderliğinin gözüne girmeye devam etti ve teknik becerilerini kullanarak eski bağlantısı Seyfu'l-Adl'a bazı "bilgisayar ve medya projelerinde" ve diğer idari görevlerde yardımcı oldu. Ama 1990'ların ikinci yarısı geçtikçe Halid Şeyh Muhammed'in (uçak saldırısı) vizyonu Bin Ladin için giderek kabul edilebilir bir hale geldi. Bin Ladin'e göre ideolojik olarak Büyük Şeytan (Amerika)'ya saldırmak için her fırsatı değerlendirmek doğru ve yerindeydi. Ayrıca bu eşi benzeri görülmemiş saldırı, El-Kaide'yi tartışmasız bir şekilde dünyanın önde gelen militan İslamcı grubu haline getirecekti.

Bin Ladin, ABD'nin Afganistan'a asla bir işgal gücü göndermeyeceğinden emindi.[11] Amerikalıların her zaman yaptıklarını yapacaklarını düşünüyordu: birkaç kampa birkaç seyir füzesi atacak, belki birkaç hava saldırısı düzenleyecek ve sonra geri çekileceklerdi. Bir avuç savaşçı ölebilirdi ama ne de olsa şehid olarak öleceklerdi. Bin Ladin, en fazla ABD'nin kendisini yakalamak ya da öldürmek için bir komando müfrezesi gönderebileceğini düşünüyordu. Eğer böyle bir şey olursa, tıpkı on yıldan uzun bir süre önce Jaji'de Sovyet özel kuvvetlerine yaptığı gibi, Amerikalıları Tora Bora dağlarında ölüme sürükleyerek baskını engellemek ve ABD'yi küçük düşürmek için bir planı vardı.

Seyfu'l-Adl meseleye farklı bakıyordu. Sivil kayıpları çok önemsediğinden değil; aslında Ebu Cendel, El-Kaide'nin tüm üst düzey liderleri arasında "sivillerin ölümünden en az etkilenen

---

[10] Yani yazarın vurgulamak istediğinin aksine burada şahsi bir minnet ifadesi değil birbirini çok iyi tanıyan iki kardeşin ortaklığı söz konusudur.

[11] Yazar bu iddiasını Bin Ladin'in özel şoförü Salim Ahmed Hamdan ile yaptığı bir röportaja dayandırmaktadır. Allahualem ancak Şeyh'in sırf Amerika'yı Afganistan'a çekip orada boğmak istediği de söylenmektedir.

kişinin Seyfu'l-Adl olduğunu" belirtecekti. Ancak Seyfu'l-Adl, Halid Şeyh Muhammed'in önerdiği saldırıların yabancı bir başkentteki büyükelçiliği ya da uzak bir limandaki savaş gemisini vurmaktan niteliksel olarak farklı olacağını görebiliyordu. ABD anavatanına yönelik "Uçak Operasyonu" ölçeğinde bir saldırı, bu saldırıların her ikisinden de çok daha büyük bir provokasyon anlamına gelecekti.

Askeri tecrübesi ve pragmatik düşünce yapısıyla Seyfu'l-Adl, Amerikalıların gerçekten de tüm güçleriyle karşılık vermesi halinde örgütün başına gelecek felaketi öngörme konusunda belki de El-Kaide'nin üst kademelerindeki tüm meslektaşlarından daha iyi bir konumdaydı. Seyfu'l-Adl'in kayınpederi Mustafa Hamid'in Bin Ladin'e söylediği gibi, "Sorun savaşa nasıl başlanacağı değil, savaşın nasıl kazanılacağıdır." Amerikalılar işgal ederse Seyfu'l-Adl, El-Kaide'nin sadece Afganistan'da değil, tüm dünyada yıkıma uğrayacağını fark etmiş olmalıydı. ABD'nin ortak saldırısına karşı "İslam Emirliği"ni savunmak için uygulanabilir bir plan yoktu ve Taliban düşerse, cihatçıları barındırmak için başka hangi hükümet devreye girecekti? El-Kaide'nin yeryüzündeki tek gerçek İslam devleti olarak gördüğü varlığı yok etme riskine neden girilsin?

El-Kaide'nin şura konseyinin çoğunluğu Uçak Operasyonu'na karşı Seyfu'l-Adl'in yanında yer aldı. Aslında, Bin Ladin'in kendisi dışında sadece Ez-Zevahiri ve onunla birlikte gelen Mısır İslami Cihad üyeleri de dahil olmak üzere bir avuç kişi saldırıları destekliyordu. Ama Bin Ladin planının doğruluğuna kendini ikna etmişti ve önemli olan da buydu.

Özel olarak, Bin Ladin'in ısrarı Seyfu'l-Adl'i hayal kırıklığına uğratmış ve Halid Şeyh Muhammed'e yazdığı bir mektupta bu durumdan yakınmıştı.[12] Ancak karar verildikten sonra, her zamanki gibi şüpheciler hizaya geldi. **Seyfu'l-Adl, sadık bir asker gibi, daha önce karşı çıktığı saldırıların planlanmasına yardım etmeye başladı.** Aynı zamanda, 11 Eylül'ün yaratacağı ateş yağmurunu tahmin eden Seyfu'l-Adl, El-Kaide liderlerinin saldırı sonrasında sığınabilecekleri yerleri araştırmaya başladı. Çok geçmeden saklanacakları en güvenli yerin Pakistan'daki aşiretlerin kalesi Veziristan olduğu sonucuna vardı.

Kandahar Savunması

Seyfu'l-Adl, 11 Eylül saldırıları öncesinde, Ağustos 2001'de El-Kaide ve Taliban'ın kalesi Kandahar'ın, yakınındaki havaalanı ve eğitim kamplarıyla birlikte savunmasını yönetmekle görevlendirildi. Hazırlıklarına saldırılardan yaklaşık iki hafta önce, emrindeki 75 savaşçıyla başladı. Bu sayı kısa süre içinde katlanarak artacaktı. Seyfu'l-Adl, havaalanı ve El-Faruk kampının etrafındaki dört millik bir cephe boyunca siperler kazılmasını emretti ve yaklaşan düşman araçlarını ve adamlarını tuzağa düşürmek için planlar kurdu. Biri merkezde ve dördü dış mahallelerde olmak üzere şehri beş parçaya böldü. Buna ek olarak, Toyota kamyonetlere monte edilmiş bir hızlı intikal gücü oluşturdu. Seyfu'l-Adl, Toyotaların ister dağlarda ister düz

[12] Şeyh Seyfu'l-Adl'in bu yakınması muhtemelen sert tabiatlı fıtratından kaynaklanmaktadır. Ebubekir (*radıyallahu anh*)'ın zekat vermekten imtina edenlerle savaşma kararına sahabenin büyüklerinin karşı çıkması örneği gibi tarihteki birçok örnekte belki şer zannedilerek emirlerin görüşüne karşı çıkılmış ancak nihayetinde hayrolmuştur.

ovalarda olsun, gizli ve yüksek manevra kabiliyetine sahip olduğunu keşfetti. "Japonlar bu araçları çalışırken görselerdi" dedi, "pazarlama reklamları için kullanırlardı."

Ancak El-Kaide'nin cephaneliğindeki her şey o kadar etkileyici değildi. Savaşçıların silahlarının büyük kısmı, Afganistan'daki malzemelerin çoğu gibi, Sovyet döneminden kalmaydı. Her yerde bulunan el bombası kemerleri ve çeşitli tamir durumlarındaki AK-47 saldırı tüfeklerinin yanı sıra Seyfu'l-Adl'in adamları omuzdan ateşlenen Strela-2 karadan havaya füzelere, "Fil" lakaplı bir tanka ve eski bir Çin yapımı 12 tüplü BM roketatarına sahipti. Sahra telsizleri ya da kullanışlı ama izi kolayca sürülebilen uydu telefonları yerine Seyfu'l-Adl, motosikletlere ya da at sırtına binmiş insan kuryeler kullanarak iletişim hatları oluşturdu. İş gayrete geldiğinde adamları hiçbir şey istemiyordu ve mutlak inançtan doğan bir bağlılık ile uzun bir yol kat ediliyordu. Yine de askeri realist Seyfu'l-Adl, ABD'nin hava üstünlüğü ve Özel Kuvvetlerin becerisi karşısındaki şansını pek beğenmemiş olabilir.[13]

Bin Ladin, Eylül ayının başında Tarnak Çiftliği'nin tüm sakinlerini camide topladı. Onlara "Bir operasyon gerçekleşmek üzere," dedi. "Bu yerleşkeyi boşaltacağız." Bu kadarı artık bilinen bir protokoldü. Daha önceki saldırılarda olduğu gibi, Bin Ladin bu kez kuzeye doğru giden bir arabaya bindi, yanında oğlu Osman ve ABD doları dolu bir dizüstü bilgisayar çantası vardı. Seyfu'l-Adl, öldürücü saldırı tehdidini en aza indirmek için Bin Ladin'in korumalarına onu Kabil ve Celalabad'daki güvenli evler arasında hareket halinde tutmaları talimatını vermişti. Seyfu'l-Adl şeyhiyle vedalaştı ve yaklaşan savaş için savunmayı güçlendirmeye geri döndü.

Seyfu'l-Adl ve diğerleri 11 Eylül saldırıları öncesinde Molla Ömer ve Taliban liderliğini yatıştırmak için Kuzey İttifakı'nın başkomutanı Ahmed Şah Mesud'u öldürme planı yapmıştı. Mesud'un ölümünün düşmanı şaşırtacağı ve ittifakın elinde bulunan tüm toprakların Taliban tarafından nihai olarak ele geçirilmesinin yolunu açacağı umuluyordu. Katiller Mesud'un kampına komutanla röportaj yapmak isteyen belgesel film yapımcıları kılığında gireceklerdi. Kamuflajlarının bir parçası olarak saldırganlar Fas kökenli Belçikalılar olduklarını iddia edeceklerdi. Aslında Tunusluydular ama Kasım 2015'te Paris'e ve Mart 2016'da Brüksel'e saldıran İslam Devleti teröristlerinin çoğuna ev sahipliği yapan Brüksel'in Molenbeek mahallesinde bir süre geçirmişlerdi. Röportaj için oturduklarında suikastçılar bir intihar kemerini ve bubi tuzaklı bir pil paketini patlatacaklardı.

Seyfu'l-Adl, suikastçıların bu görev için Doğu Afrika'daki iki bombalı kamyonu yapan adam tarafından eğitilmesini ayarlarken, Bin Ladin'in yardımcısı Eymen Ez-Zevahiri de sahte gazetecileri Mesud'un huzuruna kabul ettirmek için Mesud'un Kabil'de Fransızlar tarafından işletilen elit bir okulda eğitim gördüğü için bildiği bir dil olan Fransızca'da sahte tanıtım mektupları hazırlattı. Seyfu'l-Adl'ın Kandahar havaalanına hendek kazmaya başladığı sıralarda suikastçılar da 400 mil kuzeydoğudaki Kuzey İttifakı kampına giriyorlardı. İki hafta sonra, 9 Eylül'de nihayet Mesud'la masaya oturdular. Adamlardan biri tercümana üç açılış sorusu yöneltti; bunların her biri Mesud'un Bin Ladin'e karşı varsayılan düşmanlığıyla ilgiliydi. İlk soru

[13] Yine de onlara karşı "ellerinden gelen kuvveti" hazırlamış ve müminler olarak "Allah'a tevekkül" etmişlerdi. Sonuç olarak "az bir topluluk Allah'ın izniyle çok bir topluluğu yenmiştir".

tercüme edilemeden, suikastçılar cihazlarını mavi bir alev patlamasıyla patlattılar ve Mesud'un kalbini metal parçalarıyla deldiler. Patlama suikastçılardan birini havaya uçurdu; diğeri kaçtı, ancak Mesud'un korumaları tarafından yakalanıp öldürüldü. Birkaç dakika içinde, kendisini en yakın sahra hastanesine götürmek üzere gönderilen bir arabanın arkasında, Mesud'un kendisi de ölmüştü. İki gün sonra "Uçak Operasyonu (11 Eylül Saldırısı)" gerçekleştirildi.

Seyfu'l-Adl, 11 Eylül'ün hemen ardından dünyanın dört bir yanından 2000'den fazla savaşçının Afganistan'a toplandığını tahmin etmektedir ki bu rakam o dönemde El-Kaide'nin dünya çapındaki toplam gücünün beş katına eşittir. Bu kişiler resmi olarak El-Kaide üyesi olmamışlardır ancak yine de Bin Ladin'in sancağı altında toplanmışlardır. Bin Ladin gibi onlar da ABD'nin geçmişte olduğu gibi birkaç füzeyle güç gösterisi yapmasını ve sonra yoluna devam etmesini bekliyorlardı. El-Kaide'nin istişhad ketibelerinde, bir işgal durumunda cepheye gönderilecek olanlara katılmak isteyen gönüllüler için listeler dolaşmaya başladı. Ekim 2001 sonunda 120 kişi kaydolmuştu ki bu sayı 11 Eylül öncesinde El-Kaide'nin Kuzey İttifakı'na karşı savaşan toplam savaşçı sayısına eşitti.

Ancak bu önceki saldırılar gibi olmayacaktı. Ufkun ötesinde ne olduğunu çok iyi bilen Seyfu'l-Adl Kandahar'ı boşaltmaya koyuldu. Doğu Afrika saldırılarından tanıdığı bir savaşçısına, bazı Arap aileleri sınırdan geçirerek, Seyfu'l-Adl'in Kudüs Gücü'ndeki bağlantıları aracılığıyla varışlarını ve korunmalarını ayarladığı İran'a güvenli bir yere götürmesini emretti. Adama "Hemen kamyonuna bin ve aileleri götür" dedi. Savaşçı inanamadı. "Beni neden gönderiyorsun?" diye itiraz etti. Adam elinde Time dergisinin kendi yüzünün yanında Seyfu'l-Adl, Usame bin Ladin ve ABD'nin ilk kez kamuoyuna açıkladığı En Çok Aranan Teröristler listesinde yer alan diğer 19 kişinin yüzünü gösteren bir nüshasını salladı. "Amerikalılar tarafından aranıyorum!" diye itiraz etti adam. "Elçilik bombalamaları yüzünden başımda milyonlarca dolar var." Bunun yerine Pakistan'a güvenli bir yere gönderilmeyi talep etti. Ama Seyfu'l-Adl'in özel ricalara ayıracak vakti yoktu. "Sana emrediyorum," dedi. "Git!"

Koalisyonun hava bombardımanının ilk gecesi olan 7 Ekim 2001'de Kandahar ve Kabil yakınlarındaki El-Kaide kampları patlamalarla sarsıldı. Daha sonra Seyfu'l-Adl hasarı incelemek için Tarnak Çiftliği'ne gitti. Sadece birkaç saat süren bombardıman sırasında 80 ailenin evlerinin dörtte biri enkaza dönüşmüştü. Kısa süre içinde yerleşke pratikte tamamen yok olacaktı. Kandahar ve çevresindeki hedeflere yönelik saldırılar, ABD Deniz Piyadelerinin yaklaşık 80 mil uzaklıktaki bir iniş pistini ele geçirmesinin ardından daha da yoğunlaştı. Seyfu'l-Adl şehrin üzerindeki gökyüzünün; hızlı jetler, B-52 yüksek irtifa bombardıman uçakları, Apaçi helikopterleri, seyir füzeleri ve -belki de en endişe verici olanı- havadan obüs topları yerleştirmek ve ABD ordusunun en ağır mühimmatını taşımak için kullanılan türden 130 Hercules ağır yük gemileriyle dolmasını izledi. Bu savaş makineleri -Seyfu'l-Adl'in ifadesiyle- "şiddetli bir operasyon" yürüttüler.

Afganistan'ın başka yerlerinden gelen haberler de pek cesaretlendirici değildi. 9 Kasım'da ABD'nin hassas bombaları kuzeydeki Mezar-ı Şerif kasabasında Taliban mevzilerini vurdu. Bu patlamaların dumanları arasından, neredeyse inanılmaz bir şekilde, 21. yüzyılın ilk toplu süvari

hücumu dörtnala geldi. Yüzlerce Kuzey İttifakı atlısı, ABD'li özel harekatçılarla birlikte kısa sürede şehri ele geçirdi. Bir gün içinde şehir koalisyonun eline geçti. Dört gün sonra Kuzey İttifakı Afganistan'ın başkenti Kabil'i ele geçirdi. Seyfu'l-Adl'in Ürdünlü militan Ebu Musab Ez-Zerkavi için bir kamp kurulmasına yardım ettiği Herat şehri de aynı gün düştü. Seyfu'l-Adl'in kayınpederi Mustafa Hamid sınırı geçerek İran'a kaçmak zorunda kaldı. Uçak Operasyonu'nun üzerinden iki ay bile geçmeden El-Kaide ve Taliban müttefikleri Afganistan'ın kuzey yarısının tamamının işlevsel kontrolünü kaybetmişti.

Bu kriz anında Seyfu'l-Adl aniden daha da ön plana çıktı. Koalisyon füzeleri 15 Kasım 2001 gecesi El-Kaide'nin askeri şefi Ebu Hafs El-Mısri'nin evini vurarak derin bir kraterin dibindeki taş yığınına dönüştürdü. El-Kaide komutanlarının çoğu tahliye edilirken, Ebu Hafs belindeki disk kayması nedeniyle bunu yapamamıştı. Kendi evinin betonu altında ezilmişti. Yakınlarda Seyfu'l-Adl'ın bir başka eski meslektaşının, sekiz yıl önce Mogadişu üzerinde bir Black Hawk helikopterini düşüren Tunuslunun cesedi yatıyordu.

Ebu Hafs'ın ölümüyle birlikte El-Kaide'nin askeri liderliği için sırada Seyfu'l-Adl vardı. Bir kez daha, kıdemli bir savaşçının beklenmedik ölümü Mısırlı için ilerleme anlamına geliyordu. Ancak bu savaş alanı terfisi mümkün olan en kötü koşullarda gelmişti. Haftalar içinde bir kara savaşıyla karşı karşıya kalacak olan Kandahar'da yas tutacak zaman yoktu. Seyfu'l-Adl, şehrin savunmasını güçlendirmek için üst düzey Arap Afganlar ve Taliban liderleriyle acil bir toplantı düzenledi. Toplantıya Halid Şeyh Muhammed ve Herat'taki kampının yok edilmesinden yeni çıkmış olan Ebu Musab Ez-Zerkavi de katıldı. Afganistan dışında faaliyet gösteren diğer Arap gruplarından bazı üst düzey isimler de toplantıya katıldı. Hep birlikte Seyfu'l-Adl'i Kandahar'daki tüm Arap savaşçıların komutanı olarak atadılar ve bu sınırlı amaç için hepsi El-Kaide'ye biat etti. İronik bir şekilde 11 Eylül, daha önce görülmemiş ölçekte bir acil durum yaratarak, dolaylı da olsa Bin Ladin'in tüm Arap grupları kendi bayrağı altında birleştirme hayalini gerçekleştirmişti; ancak bu durum kısa ömürlü olacaktı, çünkü Kandahar neredeyse kaybedilmişti.

Aralık 2001'in ilk günü, Ramazan ayının ortalarında, Seyfu'l-Adl'in adamlarından biri havaalanı yakınlarındaki kırık bir köprüde bir keşif aracı fark etti. Adam araca ateş açtı ve araçtakiler de hızla uzaklaşmadan önce birkaç el ateşle karşılık verdi. İşte o zaman, Seyfu'l-Adl'in daha sonra yazacağı gibi, "bölgede kıyamet koptu."

Uçaklar her yönden ve her türden geliyordu. C-130'lar saldırdı, jetler füzelerle saldırdı, helikopterler füze ve silahlarla saldırdı. Bölge bir saatten fazla bir süre boyunca ateş topuna döndü. Gül Ağa'nın [Kuzey İttifakı] güçleri, bölgede kendi güçlerinden başka nefes alan kimse kalmadığından emin olarak yeniden ilerlemeye başladı. Ölüm alanına girer girmez gençlerin [El-Kaide savaşçılarının] bombaları her yönden üzerlerine yağdı ve onlar [Gül Ağa'nın adamları] makineli tüfeklerle vuruldu. "Allahu Ekber" ve "zafer" nidaları yüksek sesle haykırılıyordu. Kardeşler birçoğunu öldürdü ve ikisini esir aldı. Geri kalanlar kaçtı. Yüce Allah'ın izniyle bu bir başarıydı.

Bunu, Seyfu’l-Adl'in "vahşi çatışma" olarak adlandırdığı, koalisyonun hava saldırıları ile Kuzey İttifakı'nın kara taarruzları arasında gidip gelen beş amansız gün ve gece izledi. Seyfu’l-Adl Kandahar Dini Enstitüsü'ne el koydu ve burayı El-Kaide savaşçıları için günde üç öğün yemek çıkaran bir sahra mutfağı olarak kurdurdu. Mısırlı komutan cephe hatlarında bir aşağı bir yukarı hızla ilerlerken ve şehri kuşatan emrindeki Araplara emirler yağdırırken görülebiliyordu. Seyfu’l-Adl'in stratejisi, sürekli hareket halinde olan küçük hedeflerle havadaki düşmanı şaşırtma ihtiyacını önceliyordu; bu nedenle kuvvetlerini birbirine sıkı sıkıya bağlı, hareketli birçok birime ayırmıştı. Bu hücreler, kasalarına füze ve roketatarlar monte edilmiş kamyonlarla şehirde ve havaalanında dolaşıyordu. B-52 bombardıman uçakları tepeden süzülüyordu. Çatışmalardan üç gün sonra güdümlü bir bomba Çin BM roketatarını imha etti. Ardından Fil adı verilen tank bir füzeden doğrudan isabet aldı. Havaalanı çevresindeki yollarda, El-Kaide komutanlarından birinin Seyfu’l-Adl'in ifadesiyle "düşmanın ruhunu hasat ederken" görüldüğü şiddetli, yakın muharebede çok sayıda militan öldürüldü. Ancak Seyfu’l-Adl zaman zaman savaşçıları kontrol etmekte zorlanıyordu; savaşın en hararetli anında heyecanlanıp görev yerlerini terk ediyor ya da silahlarının menzili dışındaki uçaklara ateş ederek az sayıdaki cephaneyi boşa harcıyorlardı.

Aynı sıralarda Hamid Karzai, Kandahar'ın kuzeyinde ABD Özel Kuvvetleri'yle birlikte bulunduğu yerden uydu telefonuyla konuşarak Afganistan'ın geleceğine karar veren Bonn Konferansı'ndaki delegelere hitap etti. 5 Aralık 2001'de, Karzai şehre doğru ilerlemeye devam ederken, konferans onu ülkesinin geçici başkanı olarak seçti. Bu güvenoyundan cesaret alan Karzai, Kandahar'ın kayıtsız şartsız teslim edilmesini talep etti. Takip eden günlerde Molla Ömer'in kendisi de dahil olmak üzere pek çok Taliban lideri kaçınılmaz olana boyun eğdi ve yakalanmamak ya da ölmemek için kaçtı. El-Kaide'nin üst düzey liderleri de şehirden kaçmaya başladı; söylendiğine göre bir gün iki düzine kadar lider tek bir konvoyla şehri terk etti.[14] 9 Aralık 2001'de Kuzey İttifakı birlikleri nihayet şehri ele geçirerek şehri savunanları ve komutanlarını dağıttı. Yoldaşları ve astları gibi Seyfu’l-Adl de tepelere çekildi.

Savaşın Sonrası

8 Aralık 2001'de Seyfu’l-Adl, saklanabileceği bir yer olarak tavsiye ettiği Pakistan'ın aşiretler bölgesi Veziristan sınırına yakın Zurmat'a ulaştı. Aralarında -daha sonra Seyfu’l-Adl'in İran'daki hapishane arkadaşı olacak olan- Ebu Muhammed El-Mısri'nin de bulunduğu bir dizi üst düzey El-Kaide ve Taliban lideri kasabada toplandı. Önümüzdeki birkaç gün içinde Seyfu’l-Adl dağlardan geçerek sınırı aşıp Pakistan'a gitti, sonraki birkaç ayı burada saklanarak geçirecekti. Kandahar'ın düşmesinden önceki günlerde yaşanan kargaşadan sonra Seyfu’l-Adl'in Pakistan'da kalması hoş bir soluklanma olmuş olmalı. Orada nefes almanın ve hatta biraz dinlenmenin keyfini çıkardı. Bu dönemde onu ziyaret eden bir militan arkadaşı bir gün öğle yemeğinden önce onunla futbol oynadıklarını hatırlıyor. "Gerçekten iyi bir oyuncuydu," diye gözlemlemiş adam. "Keskin ve hızlıydı."

[14] Geri çekildiler ve Allah’ın izniyle sebat ederek daha güçlü bir şekilde geri döndüler.

Seyfu'l-Adl'in 11 Eylül saldırılarının ardından El-Kaide'nin başına gelen felaketin boyutları konusunda hiçbir yanılsaması yoktu. En üst düzey askeri komutanı Ebu Hafs El-Mısri ölmüştü. Seyfu'l-Adl'in kendi hesabına göre, aralarında pek çok El-Kaide üyesinin de bulunduğu 500'den fazla Afgan Arap ya öldürülmüş ya da kaçmıştı. Diğerleri Afganistan'da ya da Pakistan sınırında yakalanmıştı; bazıları şu anda Küba'daki Guantanamo Körfezi'nde ABD gözetiminde tutuluyordu. Şura konseyinin hayatta kalan üyeleri dağılmıştı. Bin Ladin ve yardımcısı Eymen Ez-Zevahiri firar etmişti. Taliban'ın düşüşünün hemen sonrası, Seyfu'l-Adl gibi pratik bir adam için yeniden toparlanma, hasarı değerlendirme ve örgütü sıfırdan yeniden inşa etmeye başlama zamanıydı. Ancak Seyfu'l-Adl'i dehşete ve hayrete düşüren bir şekilde bazı ajanlar hiçbir şey olmamış gibi mücadeleye devam etmek için acele ediyorlardı. Bunların başında, 11 Eylül'ü ilk olarak ortaya çıkaran çılgın vizyonun sahibi Halid Şeyh Muhammed geliyordu.

Ocak 2002'de Seyfu'l-Adl, bir İngiliz İslamcı olan Ömer Şeyh'in çeşitli aşırılık yanlısı gruplardan bir grup piyade ile birlikte Wall Street Journal'ın İslamabad büro şefi Daniel Pearl'ü Karaçi'de kaçırdığı haberini aldı. Seyfu'l-Adl o sırada şehirde saklanmakta olan Halid Şeyh Muhammed'i aradı ve ona haberi verdi. Seyfu'l-Adl, Halid Şeyh Muhammed'e "Bu insanlar onunla ne yapacaklarını bilmiyorlar," dedi. "Onu isteyip istemediğimizi soruyorlar." Seyfu'l-Adl, Halid Şeyh Muhammed'e Pearl'ü El-Kaide adına gözaltına almasını emretti. Ama aynı zamanda rehineyi öldürmenin kötü bir fikir olacağını da söyledi. Halid Şeyh Muhammed bu emri dikkate almadı. Kaçırılmasından sonraki birkaç gün içinde gazeteciyi El-Kaide'nin güvenli bir evine götürdü, boğazını kesti ve Seyfu'l-Adl'ın bir diğer çırağı Ebu Musab Ez-Zerkavi'nin etkisiyle kısa süre sonra Irak'taki isyanın demirbaşı haline gelecek olan bir çeşit videoda kamera karşısında başını kesti. Cinayetten sonra Halid Şeyh Muhammed, kaseti Batı medyasına ulaştırdı.

Seyfu'l-Adl oldukça sinirlenmiş ve 13 Haziran 2002'de Halid Şeyh Muhammed'e -hatta sadece Halid Şeyh Muhammed'e değil, Bin Ladin'in kendisine ve El-Kaide'yi uçurumun eşiğine sürüklemesine yönelik olağanüstü bir suçlama içeren- iki hiddet dolu mektuptan ikincisini gönderdi.

Mektup her ne olursa olsun Seyfu'l-Adl için eşsiz bir ana işaret ediyordu. Uzun yıllar boyunca El-Kaide'nin daha asabi rütbelilerini yola getirmeye çalışan sadık ve mantıklı askeri oynayan Mısırlı, kırılma noktasına ulaşmıştı. Bu sıra dışı mektupla sadece bir amirine değil, bizzat başkomutana da açıkça karşı çıkmıştı. Bu, Seyfu'l-Adl'in ortaya çıkan acil durumu ne kadar ciddiye aldığının ve El-Kaide'nin içine düştüğünü düşündüğü uçurumun ne kadar derin olduğunun bir göstergesiydi.

Ancak El-Kaide'nin birçok 11 Eylül şüphecisi kamuoyu önünde Bin Ladin'in olaylara getirdiği coşkulu yorumla aynı çizgiye düşmüştü. El-Kaide'nin şer'i amiri Ebu Hafs El-Moritani, Kasım 2001 sonunda, Taliban Kabil'den çıkarılmış ve Tora Bora'nın altındaki dağlar titremeye başlamışken, El-Cezire televizyon kanalına verdiği demeçte saldırılar karşısında "sevincini" tutamadığını ve bunun sonucunda ABD için "sonun başlangıcını" öngördüğünü söyledi.

Seyfu'l-Adl da benzer bir söylem geliştirdi. İran'da tutuklanmasından kısa bir süre önce, 11 Eylül hava korsanlarını "mübarek operasyonları" ile "ümmetin gençlerinin kalplerinde bir

kıvılcım" ateşleyen "kahramanlar" olarak övdüğü iki makale yayınladı." Seyfu'l-Adl, Kandahar Savaşı'nda öldürülen ve şehid olan kişilerin kahramanlıklarını "Katarlı Hamza... Onu kaplayan harika kokuyu bizzat hissettim... Yüzünde güzel bir gülümseme vardı ve bu ne güzel bir gülümsemeydi... Vücudunu kaplayan kana rağmen ölümünde çok zarif ve güzel görünen Necidli Samir gibi." diyerek övmüştü. Afganistan'da Amerikalılara karşı savaş deneyimini anlatırken Kuran'dan bir ayete atıfta bulundu: "Size hafif bir eza dışında zarar veremezler. Ve eğer size karşı savaşırlarsa arkalarını dönüp kaçarlar."[15]

Seyfu'l-Adl, ABD askerlerinin "savaşmaya uygun olmadığında" ısrar ediyordu. Onlar "Hollywood tanıtımlarıyla" şişirilmiş "sahtekârlardı" ve Afganistan'da sadece maaşlarını aldıkları Kuzey İttifakı paralı askerleri sayesinde toprak alabiliyorlardı. Seyfu'l-Adl, "Amerikan askeri sadece sinematik roller oynayacak niteliktedir" diyerek izleyicilerine güvence veriyordu. "Mücahitler hala savaş meydanında," diye devam etti, "mücadele devam ediyor ve Afganistan bir kez daha Şeriat'a ve İslam'a dönene kadar Allah'ın izniyle bitmeyecek. "

Seyfu'l-Adl, kendisinin de açıkça belirttiği gibi, esas olarak Müslüman dünyasının tamamen farklı bölgelerinde aynı düşmana karşı savaşmaya hazırlananları cesaretlendirmek için yazmıştır:

"Allah'ın izniyle Amerikan imparatorluğunun nihai yenilgisinden şüphe duymuyoruz. Afganistan'da yaşananlar sadece bir muharebedir. Savaş hala devam ediyor ve zafer Allah'ın Ordusu'na doğru yöneliyor. Bu Haçlı ve Yahudi imparatorluğu, Körfez'in mübarek bölgesinde yok oluşa doğru yürümektedir."

Pakistan uzun süre güvenli bir sığınak olarak kalmayacaktı. Askeri lider Pervez Müşerref, 11 Eylül'den sonra Batı'nın yanında yer almıştı ve ABD, topraklarında sığınak arayan El-Kaide şüphelilerini yakalaması için Pakistan hükümetine eşi görülmemiş bir baskı uyguluyordu. Yetkililer 2002 yılı boyunca Pakistan şehirlerinin sokaklarından El-Kaide üyelerini yakalamaya başladı. Mart ayında, Kandahar'da Seyfu'l-Adl ile birlikte çalışmış olan milenyum saldırısının planlayıcısı Ebu Zübeyde Faysalabad'daki bir çatışmanın ardından tutuklandı. 11 Eylül'den bir yıl sonra, Uçak Operasyonu'nun kilit isimlerinden Ramzi Bin Eş-Şibh, duvarlarına kanla "Allah'tan Başka İlah Yoktur" yazılmış bir evde başka bir silahlı çatışmanın ardından yakalandı. Bir sonraki Mart ayında, Halid Şeyh Muhammed'in kendisi Rawalpindi'de, binadaki birinin yetkililere mesaj atarak orada olduğunu söylemesinin ardından yakalandı. El-Kaide'nin lider kadrosundan bazılarına başka bir sığınak bulmaları gerekecek gibi görünüyordu.

İran

İran'ın güvenli bir sığınak olmayacağı açıktı. Ancak hala Pakistan'da saklanan savaşçıların seçenekleri tükenmişti. İlk toplu sınır dışı dalgasını takip eden aylarda, ikinci bir grup El-Kaide üyesi ve ailesi İran'a taşındı ve birkaç şehre dağıldı. Bu ikinci dalganın bir parçası olarak Seyfu'l-Adl, eski cihatçı silah arkadaşları Ebu Hayr ve Ebu Muhammed El-Mısri ile birlikte yerel El-Kaide sempatizanlarının koruması altında Şiraz'da saklandı. İlk başta Seyfu'l-Adl ve Arap

[15] Âl-i İmran Suresi 111. ayet

meslektaşlarının İran'da özgürce ama yakından izlenerek yaşamalarına izin verildi. Hatta yetkililer yeni gelenlerden bazılarının ülkeye yerleşmesine yardımcı oldu. Ancak Herat'ın düşmesinden sonra Afganistan'dan ayrılmak zorunda kaldığından beri kendisi de İran'da bulunan Mustafa Hamid, İranlıların sadece zaman kolladıklarını ve bu arayı topraklarına yeni gelen Araplar hakkında mümkün olduğunca çok istihbarat toplamak için kullandıklarını doğru bir şekilde tahmin etti. Er ya da geç yetkililer baskı yapmak zorunda kalacaklardı.

2002 yılının sonlarına doğru, Şiraz'daki güvenli evinden faaliyet gösteren Seyfu'l-Adl, El-Kaide'nin Suudi Arabistan'daki hücresinin üç Rus nükleer silahı satın almak için görüşmeler yaptığı haberini aldı. ABD ve müttefikleri için bu bir kabus senaryosuydu. Yıkım ve dehşet kapasitesi açısından nükleer bir vahşet 11 Eylül'ü bile geride bırakabilirdi. Ancak El-Kaide için "serbest nükleer silahlar" konusundaki bu ipucu, Afganistan fiyaskosunun ardından kalıcı gücünü kanıtlamak için bir fırsattı. "Eğer böyle bir silah elde edebilirseniz," dedi Seyfu'l-Adl hücre liderlerine, "**hiçbir bedel, ödenemeyecek kadar yüksek değildir.**" Yine de dikkatli olunmasını tavsiye etti. El-Kaide daha önce de sahte silahlarla kandırılmıştı. Bu nedenle Seyfu'l-Adl krallıktaki ajanlarına cihazların gerçek olup olmadığını kontrol etmesi için Pakistanlı bir nükleer bilimciyi getirmelerini tavsiye etti. Bu yazışmaları dinleyen Batı istihbaratı potansiyel tehdidi sadece Suudi muhataplarıyla değil, istisnai olarak İranlıların kendileriyle de paylaşacak kadar ciddiye aldı.

Aynı dönemde Suudi hücresi daha geleneksel terör planları hazırlıyordu. Mart 2003 başlarında, Halid Şeyh Muhammed'in Rawalpindi'de ABD tarafından gözaltına alındığı ve ABD'nin Irak'ı işgalinin başladığı sıralarda şifreli bir telefon görüşmesinde Seyfu'l-Adl'in hücre liderlerine Suudi Arabistan'da konvansiyonel bir bombalama kampanyası başlatma emri verdiği bildirildi. Suudi yetkililerin Seyfu'l-Adl'in telefon konuşmasını dinleyip şifresini çözdükleri ve İran'dan, artık İran topraklarından faaliyet gösteren El-Kaide liderliğini durdurmak için harekete geçmesini öfkeyle talep ettikleri bildirilmiştir. Atılan adımlar ne olursa olsun, 12 Mayıs 2003'te Riyad'da yabancı işçiler tarafından kullanılan konutlara düzenlenen intihar saldırılarında yaklaşık üç düzine insanın ölümünü engellemeye yetmemiştir.

Nihayet Nisan 2003 civarında İran'daki El-Kaide üyeleri izlendiklerini fark ettiler ve İran'ın gözetiminden kaçmak için adımlar atmaya başladılar. Bu keşif sonunda yetkililerin elini kolunu bağladı; El-Kaide'nin ellerinden kayıp gitmesinden korkan İran istihbaratı harekete geçti. Mustafa Hamid'e göre, bunu takip eden kuşatma, ülkedeki hemen hemen tüm El-Kaide mensuplarını aileleriyle birlikte yakaladı. Seyfu'l-Adl, 23 Nisan 2003'te Şiraz'daki güvenli evde kendisiyle birlikte yaşayan Ebu Hayr ve Ebu Muhammed ile birlikte tutuklandı.

Seyfu'l-Adl ve diğer El-Kaide ileri gelenlerinin İran'daki uzun esaretleri sırasında sahip oldukları korumacı statü, birçok açıdan Sünni El-Kaide ile dünyanın önde gelen Şii gücü arasında gelişen paradoksal ilişkinin bir yansımasıdır. İdeolojik düzeyde iki taraf da birbirini hor görüyordu ve bu nedenle, Seyfu'l-Adl'in da acı bir şekilde farkında olduğu gibi, birlikte çalışma girişimleri hiçbir zaman sonuç vermedi. Dahası, Tahran uzun zamandır Bin Ladin'in Afgan müttefiki Taliban'ı bölgedeki baş belaları arasında sayıyordu.

Öte yandan, İran'ın daha iyi koşullar ve hatta özgürlük ihtimalini uzak tutmak için en az iki nedeni vardı. Birincisi, El-Kaide veya bağlantılı gruplar zaman zaman İranlı diplomatları rehine olarak ele geçirebilir ve Tahran'ın onları serbest bırakmak için pazarlık kozuna ihtiyacı olabilirdi. İkinci olarak, İran ve El-Kaide'nin ortak düşmanları 'Büyük Şeytan' Amerika ve onun en büyük Arap müttefiki Suudi Arabistan'dı.

Bu nedenle El-Kaide liderlerini, bir koz ya da saldırı aracı olarak işe yarayacakları zamana kadar hayatta ve makul ölçüde iyi durumda tutmak Tahran'ın çıkarınaydı. Bu nedenle, El-Kaide sık sık İran'daki adamlarının Guantanamo Körfezi'nde ya da karanlık bölgelerde daha sıkı bir şekilde hapsedilen yoldaşlarıyla aynı şartlarda hapsedilmesinden yakınırken, ABD Dışişleri Bakanlığı aynı anda "İran'ın gözaltında tutmaya devam ettiği üst düzey El-Kaide üyelerini adalete teslim etmekte isteksiz davrandığından ve gözaltındaki bu üst düzey üyelerin kimliklerini kamuoyuna açıklamayı reddettiğinden" şikayet ediyordu.

Nisan 2003'te Şiraz'da tutuklanmalarının hemen ardından Seyfu'l-Adl, Ebu Hayr ve Ebu Muhammed kendilerini Tahran'a götürülmüş ve İran'ın korkunç istihbarat aygıtına ait bir binanın zindanlarında yaklaşık 20 ay hapis yatarken buldular. İletişimsiz ve suçlama olmaksızın tutuldular ancak ne kötü muamele gördüler ne de resmi olarak sorgulandılar. 2005'in başlarında, Tahran'ın maaş ödediği çok sayıda Şii militan gruptan birinin eğitim kampının bitişiğinde bir apartman kompleksi, bir futbol sahası ve bir cami bulunan geniş bir askeri yerleşkeye taşındılar. Ailelerinin onlara katılmasına izin verildi ancak en azından bir tutuklu arkadaşı, bunun İranlıların potansiyel olarak sorun çıkarabilecek aile üyelerini takip etmelerine izin vermek için bir hileden başka bir şey olmadığından şüphelendi. Birkaç ay sonra Seyfu'l-Adl, Ebu Hayr ve Ebu Muhammed tekrar aynı askeri üssün farklı bir bölümündeki bir apartman bloğuna taşındı. İranlı yetkililer El-Kaide tutuklularını dört gruba ayırmıştı: bunlardan biri üst düzey liderlerin çoğunun yanı sıra Usame bin Ladin'in oğlu Hamza ve annesi de dahil olmak üzere Bin Ladin ailesinin üyelerinden oluşuyordu. Ancak yeni daireleri sıkışık, pis ve sağlıksızdı. Öyle ki bazı sakinler ruhsal ve fiziksel hastalık belirtileri göstermeye başlamıştı. 2008 yılının ortalarında tutuklular bir protesto gösterisi düzenledi. Yetkililer gösteriyi dağıttı ve kadınlar da dahil olmak üzere tüm tutukluları dövdü. Yine de yaklaşık bir yıl sonra tutuklular ve aileleri bir kez daha üssün üçüncü bir bölgesine, her biri kendi bahçesine sahip, yakın zamanda yenilenmiş düzgün evlerin bulunduğu duvarlarla çevrili bir bölüme taşındı. Ama sonuçta burası hala bir hapishaneydi. Evler üç kat çitle çevriliydi ve en içteki çit jiletli tel ve gözetleme kameralarıyla kaplıydı.

Mahkumlar huzursuz olmaya devam etti. Aslında birçoğu bu yerleşik, gözlerden uzak yaşamı, önceki kaldıkları yerlerin sefaletinden daha da aşağı görüyor gibiydi; bu cesur mücahitler için banliyö konforu duygusu sadece aşağılanmalarını arttırdı. Mart 2010'da mahkumlar, bir tutuklunun daha sonra "büyük bir kargaşa eylemi" olarak tanımlayacağı bir gösteri düzenlediler. Bu kez, maskeli, siyah giyimli İran askerlerine yerleşkeyi basmaları emredildi. Askerler erkekleri ve bazı çocukları dövdü ve kıdemli tutukluları 101 gün boyunca hücre hapsine götürdü.

Tutukluların dış dünya ile iletişim kurma kabiliyetleri zaman içinde büyük ölçüde değişmiş görünüyor. Başlangıçta, bir ABD yetkilisinin ifadesiyle, "sanal ev hapsinde tutuluyorlardı ve pek bir şey yapamıyorlardı." Aile üyeleriyle telefon görüşmeleri son derece sınırlıydı. Ancak, tutukluların yaşam koşullarının yavaş yavaş iyileşmesi gibi, bu kısıtlamalar da giderek gevşedi. İranlı yetkililer sonunda bakıcıların koğuşları adına e-posta gönderebilecekleri bir sistem kurdular ve tam internet erişimine izin verilmemesine rağmen her hafta bir tutuklunun internette gezinmesine izin verdiler. Dışarıyla iletişim kurmanın başka yolları da vardı. Seyfu'l-Adl'in İran'da daha gevşek koşullar altında tutulan kayınpederi Mustafa Hamid birkaç ayda bir ana tutuklu grubunu ziyaret ediyordu. Hamid daha özgür olduğu için kurye olarak hizmet verebilecek durumdaydı. Gerçekten de Seyfu'l-Adl bu sayede (Arap Yarımadası El-Kaide'si) AYEK'in dergisi *Muskar El-Bettar*'da güvenlik ve istihbarat üzerine köşe yazısını yayınlayabilmiş olabilir. Bin Ladin'in kızı İman'ın, Süleyman Buğays'ın "Cihad Yolunda Yirmi Kılavuz" adlı kitabının metnini kaçırması ve sonunda başka bir tutuklu olan eski El-Kaide dini lideri Ebu Hafs El-Moritani'nin önsözüyle kitabı yayınlatması gibi diğer tutuklular da kaçmayı ve yanlarında el yazmaları getirmeyi başardılar.

Huzursuzluklarına rağmen tutuklular parmaklıklar ardında kendi minyatür toplumlarının unsurlarını yaratmayı başardılar. Yerleşkedeki erkekler günde dört kez camide dua etmek ve sohbet etmek için bir araya geliyordu. Çocukların okula gitmesine izin verilmesi yönündeki talepler görünüşe göre karşılanmadı ancak Hamza bin Ladin'in kendisi de iyi eğitimli olan annesi, oğlunu elinden geldiğince öğrenmeye devam etmeye teşvik etti ve aralarında Seyfu'l-Adl'in de bulunduğu bir grup kıdemli tutuklu, onu Kuran çalışması, İslam hukuku ve hadis konusunda eğitmeyi üstlendi. Yıllar sonra, kendi serbest bırakılmasının ardından kaydedilen bir sesli mesajda Hamza, -içlerinde Seyfu'l-Adl'in de bulunduğu- esaret altındaki akıl hocalarını "ellerinden eğitim aldığım şeyhlerim" diyerek övüyordu.

El-Kaide üst düzey adamlarının serbest bırakılması için yoğun bir lobi faaliyeti yürüttü ve 2010 yılına gelindiğinde grup kendi pazarlık kozunu elde etmişti. İki yıl önce Pakistanlı aşiret unsurları İranlı bir diplomatı kaçırmış ve rehine olarak El-Kaide'ye satmıştı. El-Kaide'nin Pakistan'ın Veziristan bölgesindeki merkezini koruyan silahlı gruplardan biri olan Hakkani Ağı aracılığıyla bir tür esir takası ayarlandı. Bu anlaşmanın şartları uyarınca 2010 yılının ikinci yarısından itibaren Seyfu'l-Adl'in Pakistan'a seyahat etmesine izin verildi. O yılın Temmuz ayında, Bin Ladin'in yardımcısı Mahmud, Seyfu'l-Adl ve diğerlerinin hâlâ hapiste olmalarına rağmen yakında "yardıma ve yükü sırtlanmaya geleceklerini" yazdı. "Şu anda nispeten yakınlar ve meseleleri aşamalı olarak istişare ediyorlar." diyordu. Sonuç olarak Seyfu'l-Adl, Bin Ladin'in ölümü üzerine geçici lider olarak hareket edebilecek kadar özgürdü ve Ez-Zevahiri'yi bir sonraki daimi emir olarak onaylamak için şura konseyi üyelerinden biat sözü aldı.

Ancak, bir sonraki paragrafta görüleceği üzere, Seyfu'l-Adl daha sonra İran'daki esaretine geri dönmüş gibi görünüyor. Bunun nedeni net değil. Başından beri kendisiyle birlikte gözaltında tutulan ailesi geride kalarak onu geri dönmeye teşvik etmiş (ve belki de İranlılara onu geri ikna etmek için bir koz vermiş) olabilir ancak Ez-Zevahiri'nin onu Suriye, Irak ya da Yemen'e giderken İran'dan geçmesini gerektiren bir göreve göndermiş olması da mümkündür. Seyfu'l-

Adl daha önce de elçi olarak görev yapmıştı ve birkaç yıl içinde bunu tekrarlayacaktı. Belki de transit geçerken tutuklandı.

2011'in ikinci yarısında İranlı yetkililer Seyfu'l-Adl'e ve gözaltındaki diğer üst düzey El-Kaide mensuplarına bir anlaşma teklif etti: kendi ülkelerine dönmeleri şartıyla İran'dan ayrılabileceklerdi. Bu teklifin nedeni belirsizdir. Her halükarda, bazı üst düzey tutuklular anlaşmayı kabul etti ancak üç üst düzey Mısırlı -Ebu Muhammed, Seyfu'l-Adl ve Ebu Hayr- bunu reddetti. Bu ihtiyatlı bir hareketti nitekim Mübarek devrilmişti ama Mısır hala silahlı kuvvetler tarafından yönetiliyordu. Mısır mimlenmiş adamlar için güvenli bir yer değildi. En azından İran'da aileleriyle birlikte yaşamalarına izin veriliyordu. Mısır'da ise İranlıların da farkında olduğu gibi idamla karşı karşıya kalabilirlerdi.

Temmuz 2013'te El-Kaide bir başka İranlı diplomatı, Nour Ahmad Nikbakht'ı AYEK'in merkezi olan Yemen'de kaçırdı. 2015'te bir başka esir takası üzerinde anlaşıldı ve aynı yılın Eylül ayında beş El-Kaide lideri serbest bırakıldı. Bunlardan üçü, Ebu Hayr, Sari Şihab ve Halid El-Aruri Suriye'ye gitti. Ebu Hayr ve Sari Şihab sırasıyla 2017 ve 2019'da orada öldürülürken, El-Aruri ise -2020'deki ölümüne kadar- aktifti.[16]

Seyfu'l-Adl, Ebu Muhammed ile birlikte İran'da kaldı ancak Ebu Muhammed'in periyodik olarak Afganistan, Pakistan ve Suriye'ye seyahat ettiği bildirildi. (Seyfu'l-Adl'e aynı ayrıcalığın tanınıp tanınmadığı net değil.) El-Aruri, 2017'de cihatçı bir sosyal medya kanalında yayınlanan bir mektubunda onların durumlarına değindi. Esir değişiminden sonra "*hapisten çıktılar. Yani bu cümleden anlaşıldığı gibi tutuklu değiller. Ancak Allah onlara bir çıkış yolu verene kadar seyahat etmeleri yasak çünkü seyahat izni olmadığı sürece normal bir şekilde hareket ediyor ve sıradan hayatlarını yaşıyorlar. Hapiste, iletişimsiz ya da iradelerinden yoksun değiller.*" diyordu El-Aruri mektubunda. Dolayısıyla, Ebu Muhammed El-Mısri'nin görünürdeki suikastı esaret altında değil, İran'ın başkentinin sokaklarında gerçekleşmiştir.

Güncel Müdahillik

Seyfu'l-Adl, El-Kaide'nin günlük işleyişine ne kadar dahil? Mart 2013'te, İran'da onlarla birlikte hapsedilen ve şu anda ABD'de müebbet hapis cezasını çeken El-Kaide mensubu Süleyman Buğays, FBI'a Seyfu'l-Adl ve Ebu Muhammed hakkında "darbe yemiş adamlar... öncelikle İran'daki günlük faaliyetleriyle ve ailelerinin refahıyla ilgileniyorlar... serbest bırakılırlarsa ya da bırakıldıklarında cihada devam etmek gibi daha büyük bir gayeleri yok." demiş olsa da bu değerlendirme muhtemelen bir sis perdesini yani dikkatleri bu iki saygıdeğer figürden başka yöne çekme girişimini temsil ediyordu. Her halükarda, İran içindeki kesin statüsü ne olursa olsun, görünen o ki Seyfu'l-Adl sadece "cihadı sürdürmekle" kalmadı, kendisini onun kıdemli ricalleri arasında konumlandırdı.

Alışılagelmiş yöntemine uygun olarak Seyfu'l-Adl, nadiren halka ya da El-Kaide dışındaki herhangi birine doğrudan hitap eder. Ağustos 2015'te, "serbest bırakılması" ile aynı

[16] İlginçtir ki Şeyhlerin hepsi de (özel istihbarat gerektiren) ya ABD'nin İHA saldırısıyla ya da suikast ile bombalı saldırıda öldürülmüştür. Rabbim onlardan kabul etsin.

zamanlarda, eski bir himayecisi olan Ebu Halid Es-Suri için bir methiye yayınladı ve Afganistan'daki Jihad Wahl kampında Es-Suri ile birlikte diğer askerleri eğittiğini hatırlattı

Seyfu'l-Adl'in daha pratik bir etkiye sahip olduğunun kanıtı ise ertesi sene El-Kaide ile Suriye'deki kolu arasındaki bir anlaşmazlıkta ortaya çıktı. Yazarın daha önceki bir makalesinde yazdığı gibi:

Temmuz 2016'da Nusra Cephesi, Esad rejimine muhalif laik ve uluslararası unsurların desteğini alabilmek umuduyla kendisini El-Kaide Merkezi'nden ayırmak için yeniden bir isim değişikliği çalışması önerdi. Halid El-Aruri tarafından yüklenen (yukarıda bahsettiğim) mektuba göre, , Ez-Zevahiri'nin Şam'daki üst düzey temsilcileri olan El-Aruri ve Ebu Hayr, ismin değiştirilmesini geçici olarak kabul ettiler ancak onay için bunu "aynı gece" her ikisi de İran'da bulunan Seyfu'l-Adl ve Ebu Muhammed'e sundular. İki Mısırlı isim değişikliğini reddetti ama nihai karar için Ez-Zevahiri'ye ilettiler. Ez-Zevahiri konuyu değerlendirirken daha sonra Ebu Hayr ve Halid El-Aruri, ismin değiştirilmesini iptal ettiler. O (Eymen Ez-Zevahiri) de sonunda, kimseyi kandıramayacağı ve sadece potansiyel yeni üyelerin kafasını karıştıracağı gerekçesiyle ismin değiştirilmesini reddedecekti.

Ez-Zevahiri hiçbir zaman onay vermemiş olsa da Nusra, isim değişikliğiyle yoluna devam etti.

Rapor edilen bu olayların birkaç yönü ilginçtir:

İlk olarak, isim değiştirme planının kararlaştırıldığı "aynı gece" Mısırlılara sunulduğu bildirildi ki bu da Suriye'deki El-Kaide komutanlarının İran'daki meslektaşlarıyla doğrudan telefon veya internet üzerinden iletişim halinde olduklarını ve olmaya devam ettiklerini gösteriyor.

İkinci olarak, Seyfu'l-Adl ve Ebu Muhammed'in muhalefeti, El-Aruri ve Ebu Hayr'ın projeye verdikleri onayı askıya almaları için yeterli olmuş gibi görünüyor. Bu da Seyfu'l-Adl'in bir yönetici ve karar verici olarak örgüt içinde hala sahip olduğu konumu gösteriyor.

Üçüncü olarak, Seyfu'l-Adl ve Ebu Muhammed isim değiştirme planını (muhtemelen buna karşı olduklarına dair bir işaretle birlikte) Zevahiri'ye iletebilmişlerdir ki bu da İran'dan, muhtemelen Bin Ladin'in ölümünden önceki aylarda kullandığına benzer bir kurye ağı aracılığıyla, genel emirle temas halinde olduklarını gösteren bir ayrıntıdır.

Dördüncü olarak, El-Aruri'nin mektubunda Seyfu'l-Adl ve Ebu Muhammed'in sadece Suriye'de değil tüm dünyada karar mercileri olduğu iddia ediliyor: "*Ve liderlik, sadece Şam sahasını değil, tüm sahaları okur, duyar ve izler.*" Suriye dışındaki kararlarda rol aldıklarına dair kanıtlar şu anda eksik, ancak El-Kaide'nin varlığı boyunca içindeki etkileri göz önüne alındığında, El-Aruri'nin bu değerlendirmesi doğru olabilir.

Son olarak, Mısırlıların İran'daki varlığının bir bütün olarak El-Kaide adına karar alma kabiliyetlerini zorlaştıracağı düşünülse de, en azından bu olayda durum böyle görünmüyor. Bu da Seyfu'l-Adl'in örgütü İran'dan yönetirken (İran'ın çıkarlarına doğrudan saldırmak için harekete geçmemesi şartıyla) önemli engellerle karşılaşmayacağını gösteriyor.

Bu, İran hükümetinin El-Kaide'nin genel liderinin İran topraklarından faaliyet göstermesine izin vermekten memnun olacağı anlamına gelmiyor. Gerçekten de böyle bir düzenleme El-Kaide'nin kendi içinde de şüphe yaratabilir. Dahası İran daha önce de Bin Ladin'in aile üyelerini ve diğer üst düzey komutanları başka yerlerde tutarak El-Kaide'nin eylemleri üzerinde etkili olmaya çalışmıştı. Seyfu'l-Adl'in liderliği ele geçirmesi halinde daha muhtemel sonuç, aile üyelerini teminat olarak geride bırakarak İran'dan ayrılması olacaktır. Yukarıda görüldüğü gibi, Bin Ladin'in ölümünden önceki aylarda Seyfu'l-Adl'in İran'dan geçici olarak ayrılmasıyla ilgili olarak da muhtemelen aynı düzenleme söz konusuydu.

Seyfu'l-Adl'in cihatçı bir medya kuruluşu tarafından sunulan bir görüntüsü. Alt yazıda "Ümmet'in Şeyhleri" ve "Şeyh Seyfu'l-Adl" yazıyor. Görsel, "El-Hicra Medya" tarafından Kasım 2020'de yayınlanan "Ümmet'in Şeyhleri" adlı poster serisinin bir parçasıydı. Görsel, Seyfu'l-Adl'in daha önce medya kuruluşları tarafından yayınlanan bir pasaport fotoğrafının değiştirilmiş bir versiyonu gibi görünüyor.

Haziran 2018'de, yaptırımların izlenmesinden sorumlu BM ekibi, üye devletlerin istihbaratına dayanarak Güvenlik Konseyi'ne sunduğu bir raporda El-Aruri'nin anlattıklarının esaslarını teyit etmiş görünüyordu:

İran İslam Cumhuriyeti'ndeki El-Kaide liderleri daha fazla ön plana çıkmaya başladılar. Eymen Ez-Zevahiri ile birlikte çalışıyorlar ve onun otoritesini daha önce yapabildiğinden daha etkili bir şekilde yansıtıyorlar. Suriye Arap Cumhuriyeti'ndeki olayları etkilemişler, Ebu Muhammed El-Cevlani'nin otoritesine karşı koymuşlar ve İdlib'de El-Kaide'ye bağlı çeşitli grupların oluşumuna, ayrılmasına ve birleşmesine neden olmuşlardır. Üye Devletlerin bildirdiğine göre, İran İslam Cumhuriyeti'nde bulunan üst düzey El-Kaide liderleri Ebu Muhammed El-Mısri ve Seyfu'l-Adl'in kısmi aracılığıyla Eymen Ez-Zevahiri, Suriye Arap Cumhuriyeti'nin kuzeybatısındaki durum üzerinde etkili olabilmiştir.

Güvenlik Konseyi'nin 2018 raporunu kamuoyuna açıklamasının üzerinden bir ay geçmeden ABD Dışişleri Bakanlığı, Seyfu'l-Adl ve Ebu Muhammed hakkında bilgi edinme ödülünü iki katına çıkararak 5 milyon dolardan 10 milyon dolara yükseltti. Dışişleri Bakanlığı bu karar için bir açıklama yapmadı ancak ABD hükümetinin Seyfu'l-Adl'i El-Kaide içinde hala tehlikeli bir lider olarak gördüğü sonucuna varılabilir. Nitekim dönemin Dışişleri Bakanı Mike Pompeo, Ocak 2021'de bu yönde bir açıklama yapmıştır.

Ağustos 2019'da Seyfu'l-Adl'in Suriye'deki çatışmalarla ilgili bir açıklama daha yayınladığı görülüyor. Bu kez bazı selefi-cihadi grupları Türkiye'nin yardımına güvendikleri iddiasıyla eleştirdi. Bu grupların "askeri teorilerini bir kez daha duruma uygun bir teoriyle değiştirmeleri gerektiğini" söyledi.[17] Bu, El-Kaide'nin efsanevi uyum sağlama yeteneğinin yanı sıra Seyfu'l-Adl'in askeri bir stratejist olarak statüsünü de hatırlatıyordu.

Ebu Muhammed El-Mısri'nin Ağustos 2020'deki ölümü ve Eymen Ez-Zevahiri'nin hastalığına ya da olası ölümüne dair haberler Seyfu'l-Adl'in El-Kaide içindeki rolünü güçlendirmiş olabilir. Nitekim küresel cihatçı terör tehdidini takip eden BM izleme ekibi, Aralık 2020'de Güvenlik Konseyi'ne şöyle bir rapor sunmuştur:

"Bir Üye Devlet, Eymen Muhammed Rabi Ez-Zevahiri'nin yardımcısı olan ve Ebu Muhammed El-Mısri olarak da bilinen Abdullah Ahmed Abdullah El-Alfi'nin Ağustos ayında öldüğünü teyit etmiştir. Ekim ayında da Ez-Zevahiri'nin öldüğüne dair haberler çıkmış, ancak hiçbir Üye Devlet bu haberleri İzleme Ekibine teyit ettirememiştir. Daha önce El-Kaide'nin en kıdemli üçüncü lideri olarak değerlendirilen ve Seyfu'l-Adl olarak da bilinen Muhammed Salahaddin Abdulhalim Zidane'nin önemi muhtemelen artmıştır."

Ocak 2021'de, Başkan Biden'ın göreve başlamasından yaklaşık bir hafta önce, dönemin Dışişleri Bakanı Mike Pompeo yaptığı bir konuşmada Seyfu'l-Adl'in "küresel operasyonlara yeni bir vurgu yaptığını ve dünyanın dört bir yanında saldırılar planladığını" söyledi. Zamanlama göz önüne alındığında, Pompeo'nun motivasyonu konusunda şüpheci olmak için nedenler olabilir.

[17] Komutan Şeyh Seyfu'l-Adl'a (*Allah onu korusun*) ait sözler şu şekildedir:

Nitekim konuşma kışkırtıcı bir şekilde "İran-El-Kaide Ekseni" başlığını taşıyordu ve giden Trump yönetiminin, halefinin İran nükleer anlaşmalarına yeniden katılma çabalarını kısmen zorlaştırmayı amaçlamış olması mümkündür. **Ancak başından beri El-Kaide ile birlikte olan ve örgütün en büyük saldırılarının planlanmasına yardımcı olan Seyfu'l-Adl'in örgütü yeniden küresel terörizme yönlendirmeye çalışabileceğini hayal etmek hiç de zor değil.**

Sonuç

Bin Ladin'in kendisi dışında, El-Kaide'nin oluşum sürecindeki tüm olaylarda Seyfu'l-Adl'den daha merkezi bir rol oynayan birini düşünmek zordur. El-Kaide'nin kurucu üyesi ve Usame bin Ladin'in sadık bir teğmeni olarak geçmişi bile tek başına grup üyelerinin saygısını kazanması için yeterli olacaktır.

Ancak Seyfu'l-Adl'i tehlikeli kılan tek özellik miras kalan ihtişamı değildir. Kendisi, hem resmi silahlı kuvvetlerde hem de milislerde deneyimi olan tecrübeli bir askeri operatördür. İnatçı ve yaratıcı bir askeri komutan olduğunu, 2001 Kandahar savunmasında doruğa ulaşan birçok olayda göstermiştir. Etkili istihbarat ve güvenlik protokolleri geliştirme konusunda deneyim sahibidir. El-Kaide'nin 11 Eylül öncesi en büyük iki saldırısı olan Doğu Afrika ve USS Cole bombalamalarının önde gelen planlayıcılarından biriydi. Şam'dan Afganistan'a kadar güçlü gruplar arasında değerli, uzun süreli kişisel bağlantılar geliştirmek için çalıştı.

Irak'taki El-Kaide'nin merhum kurucusu Ebu Musab Ez-Zerkavi ile uzun süredir devam eden ilişkisi de bundan daha az önemli değildir. Yukarıda detaylandırıldığı üzere, 1999 yılında Herat'ta bir eğitim kampı kurması için ihtiyaç duyduğu kaynakları sağlaması amacıyla Bin Ladin'i ikna ederek Ez-Zerkavi'ye terörist lider olarak ilk adımını attıran kişi Seyfu'l-Adl'dir. Sonunda Ez-Zerkavi'nin örgütü bugün hala faaliyet gösteren İslam Devleti grubuna dönüştü. Ez-Zerkavi'nin kendisi 2006 yılında öldürüldü ancak İslam Devleti taraftarları onu hala kurucuları olarak yüceltiyor. Ez-Zerkavi'nin Seyfu'l-Adl'e atfedilen evliyaname tarzındaki biyografisi, İslam Devleti üyeleri arasındaki itibarını kesinlikle zedelememektedir. Her halükarda Seyfu'l-Adl, İslam Devleti'ni hiçbir zaman alenen eleştirmemiştir. Hem El-Bağdadi'nin hem de muhtemelen Ez-Zevahiri'nin aradan çekilmesiyle, Emir olarak Seyfu'l-Adl, bazı eski İslam Devleti üyelerini El-Kaide'ye geri çekmek için nadir bir fırsat yakalayacaktır.

Seyfu'l-Adl'in uzmanlığı, -örgüt içindeki konumu ya da İran'daki statüsü ne olursa olsun- El-Kaide için paha biçilmez olmaya devam edecektir. Eski cihatçı Noman Benotman şöyle uyarıyordu: "**Seyfu'l-Adl gibi birisinin şahsen aktif olmasına bile gerek yoktur. Kafasında olan şey yeterlidir.**"

> Allah'ın izniyle Amerikan imparatorluğunun nihai yenilgisinden şüphe duymuyoruz. Afganistan'da yaşananlar sadece bir muharebedir. Savaş hala devam ediyor ve zafer Allah'ın Ordusu'na doğru yöneliyor. Bu Haçlı ve Yahudi imparatorluğu, Körfez'in mübarek bölgesinde yok oluşa doğru yürümektedir.

ŞEYH SEYFU'L-ADL

ŞERİATIN MUHAFIZLARI